WEEKBLAD
4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 545. — 7 SEPTEMBER 1950. — 24 BLZ.

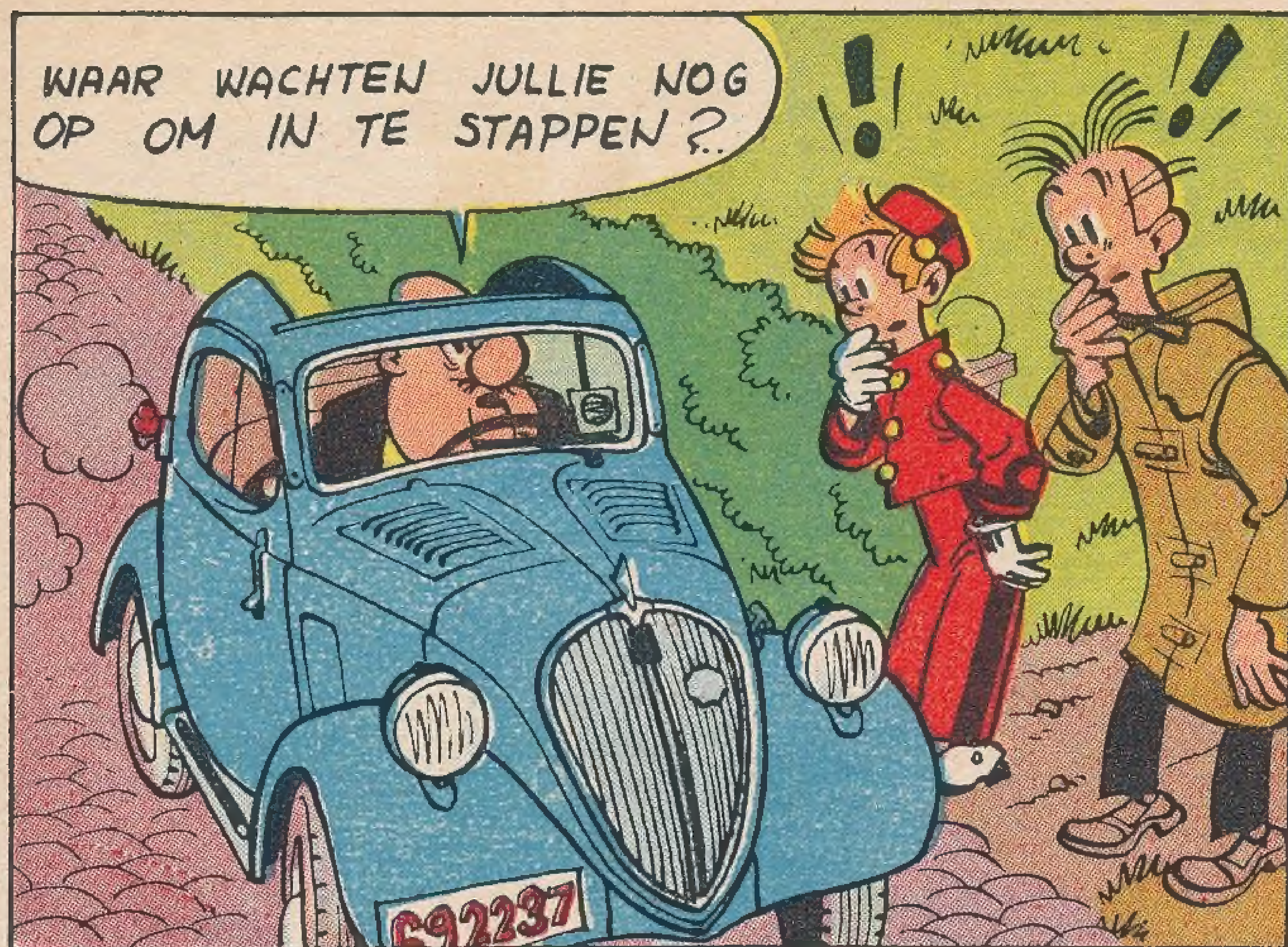

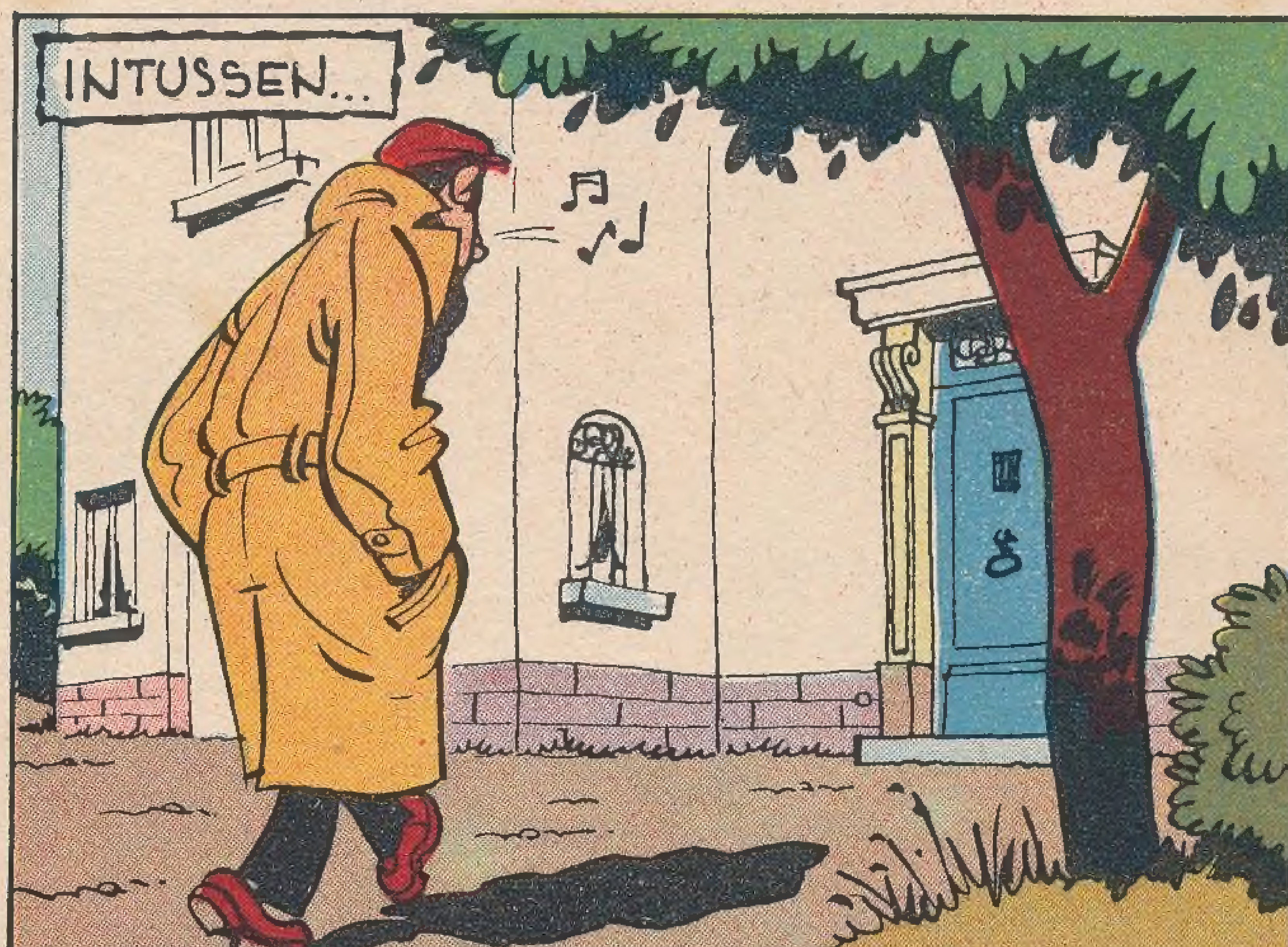

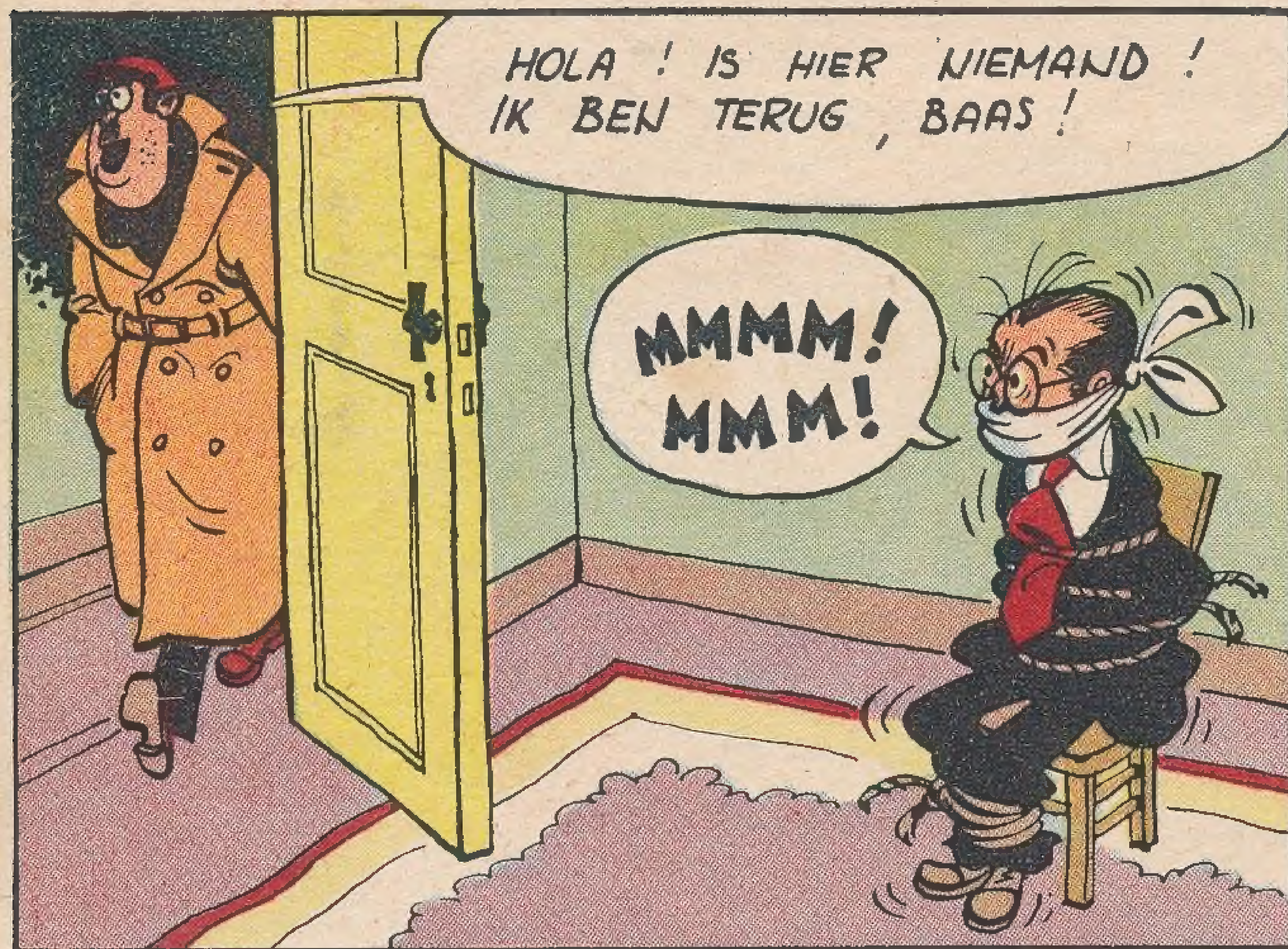

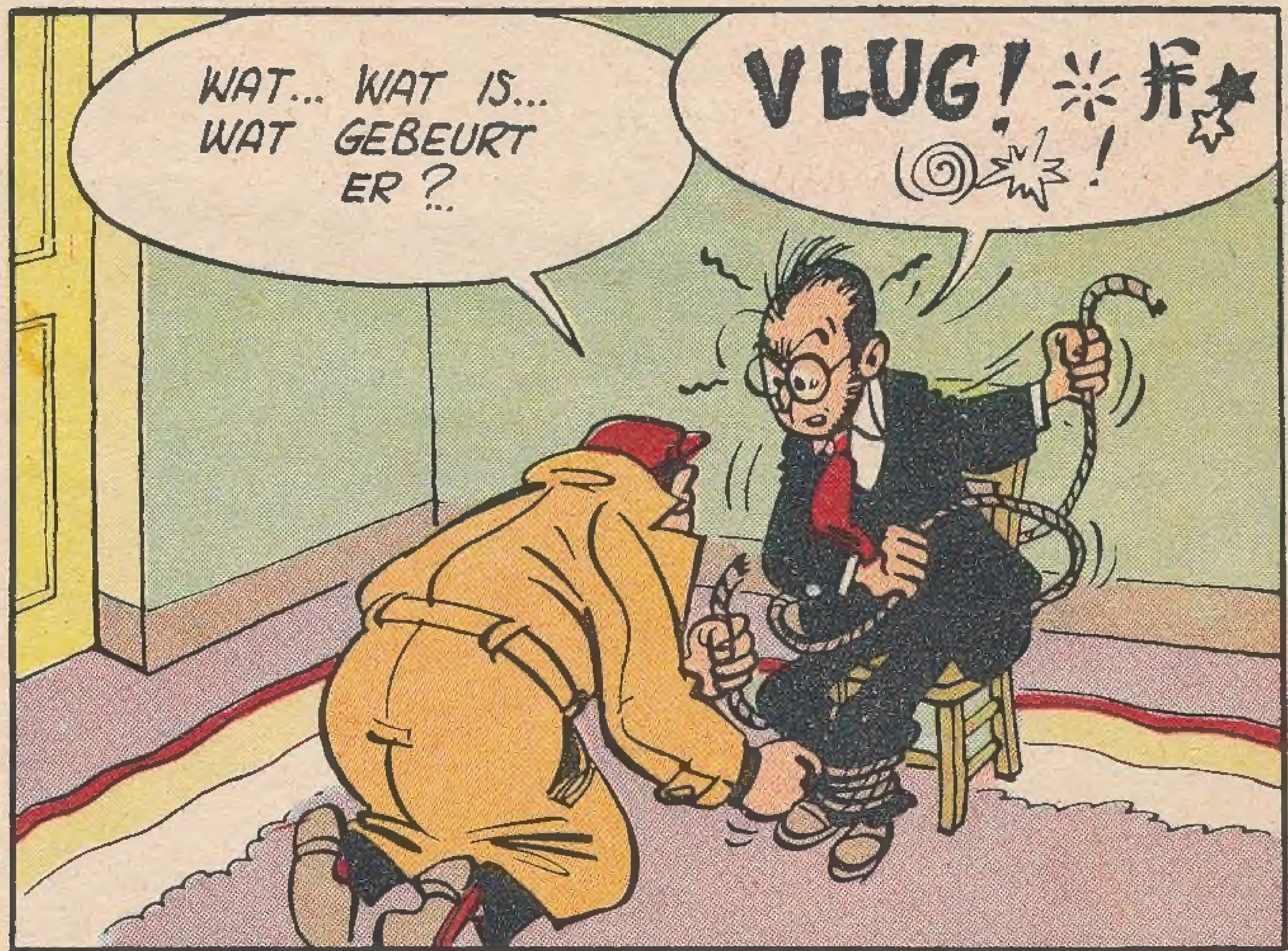

WAAR WACHTEN JULLIE NOG OP OM IN TE STAPPEN ?..
!
!
692237

WAAR WOONT DIE SMOKKELAAR ?
OEF NOG NET OP TIJD !
!
692237

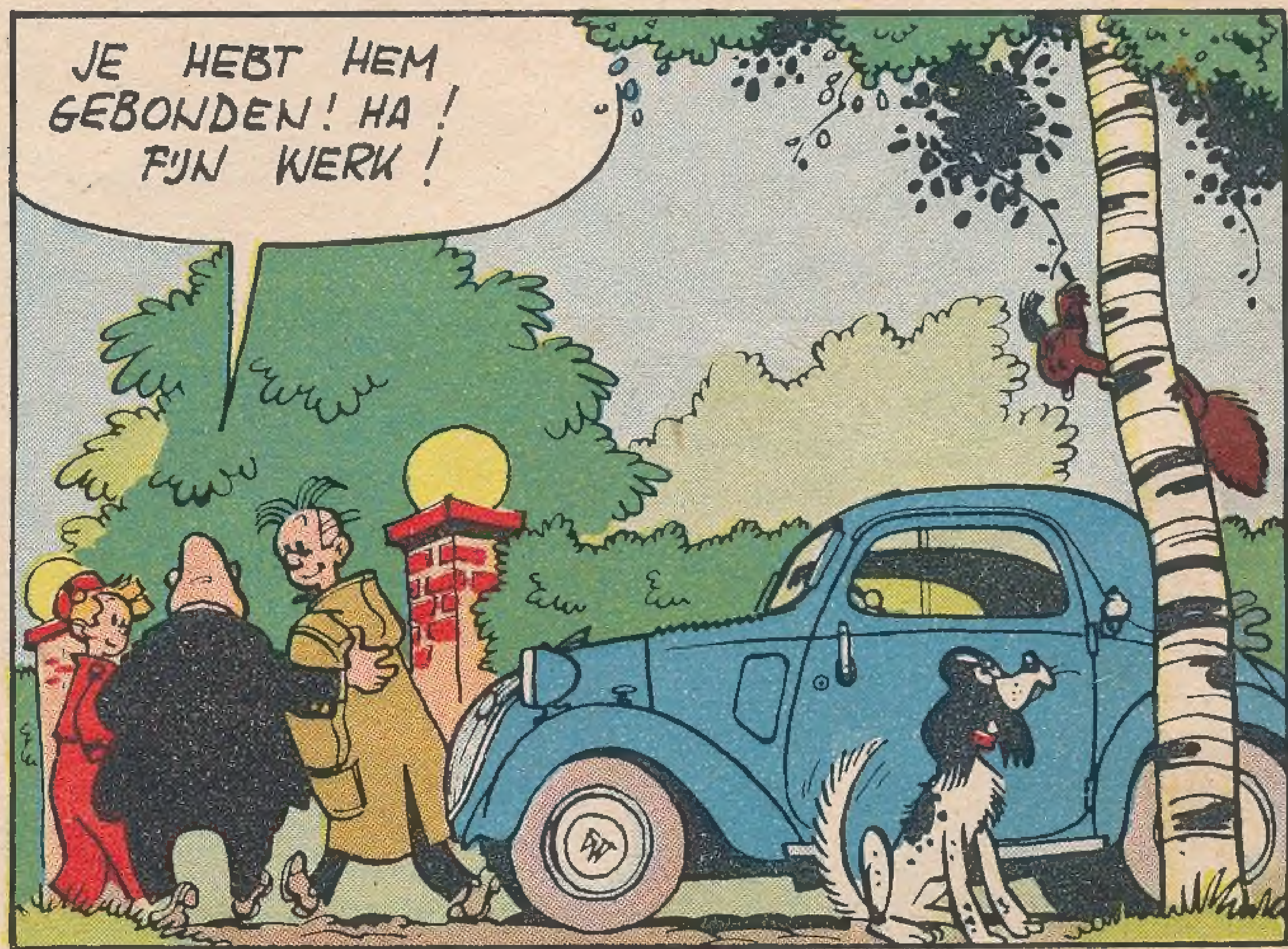

RECHTDOOR MAAR, INSPECTEUR !

INTUSSEN...

HOLA ! IS HIER NIEMAND ! IK BEN TERUG , BAAS !
MMMM! MMM!

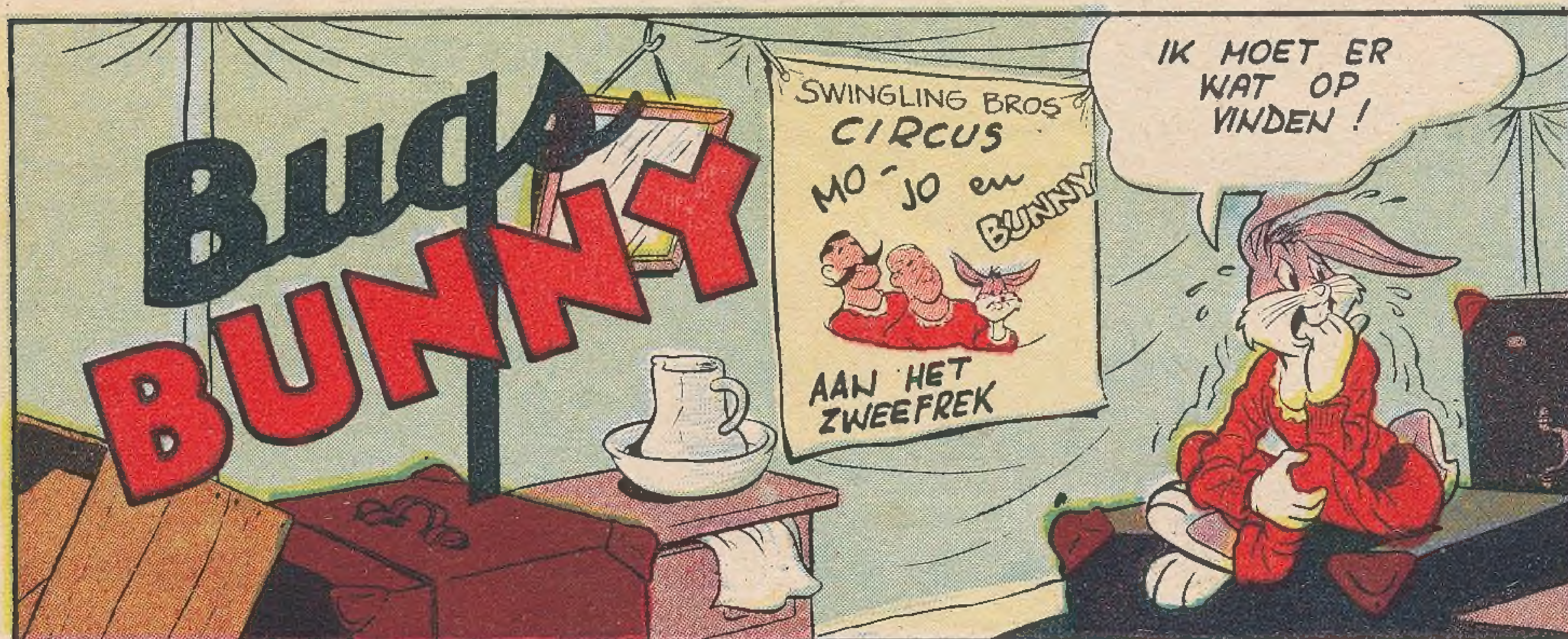

WAT... WAT IS... WAT GEBEURT ER ?..
VLUG! !

HIER ! KOM MAAR EENS KIJKEN ! VLUG, DE ANDERE UITGANG ! WE DRAAIEN HEN EEN LOER !

JE HEBT HEM GEBONDEN ! HA ! FIJN WERK !

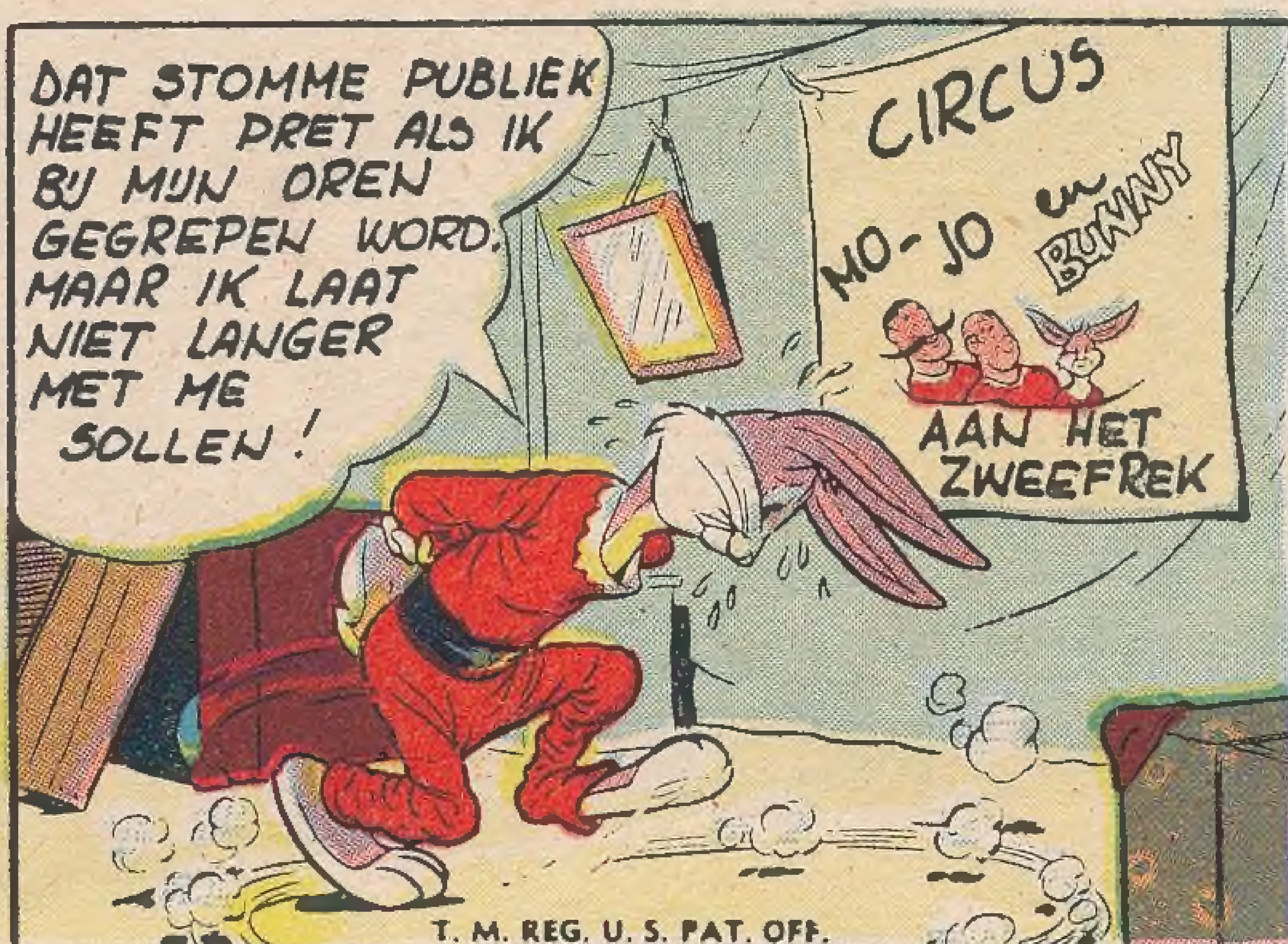
"'t WAS een wesp." „Nee, 't was een bij." „Een wesp, zeg ik!" „En ik zeg: een bij." „Een wesp!" „Een bij!"... Jullie snappen al wat er aan de hand is: Kwabbernoot heeft het aan de stok met Robbedoes. Zoëven werd onze driesprieterige held gestoken door een insect dat hij een wesp en Robbedoes een bij noemt. Hadden ze les gevolgd bij Meneer Fabre, dan zouden ze er niet over hoeven te twisten.

Weet die meneer Fabre er dan meer van? Zoek in dit nummer een artikel dat handelt over een herdersjongen en het raadsel is opgelost.

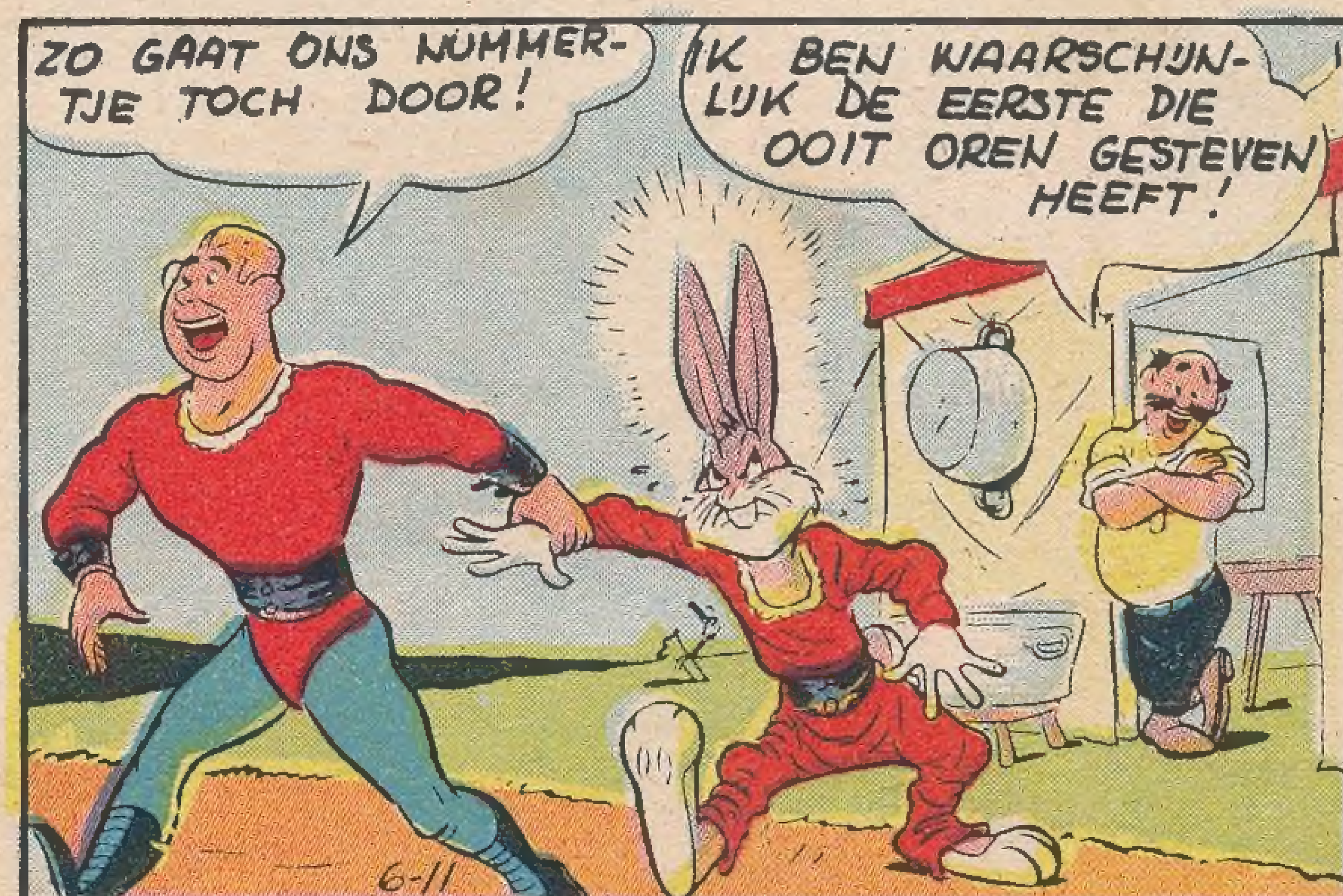

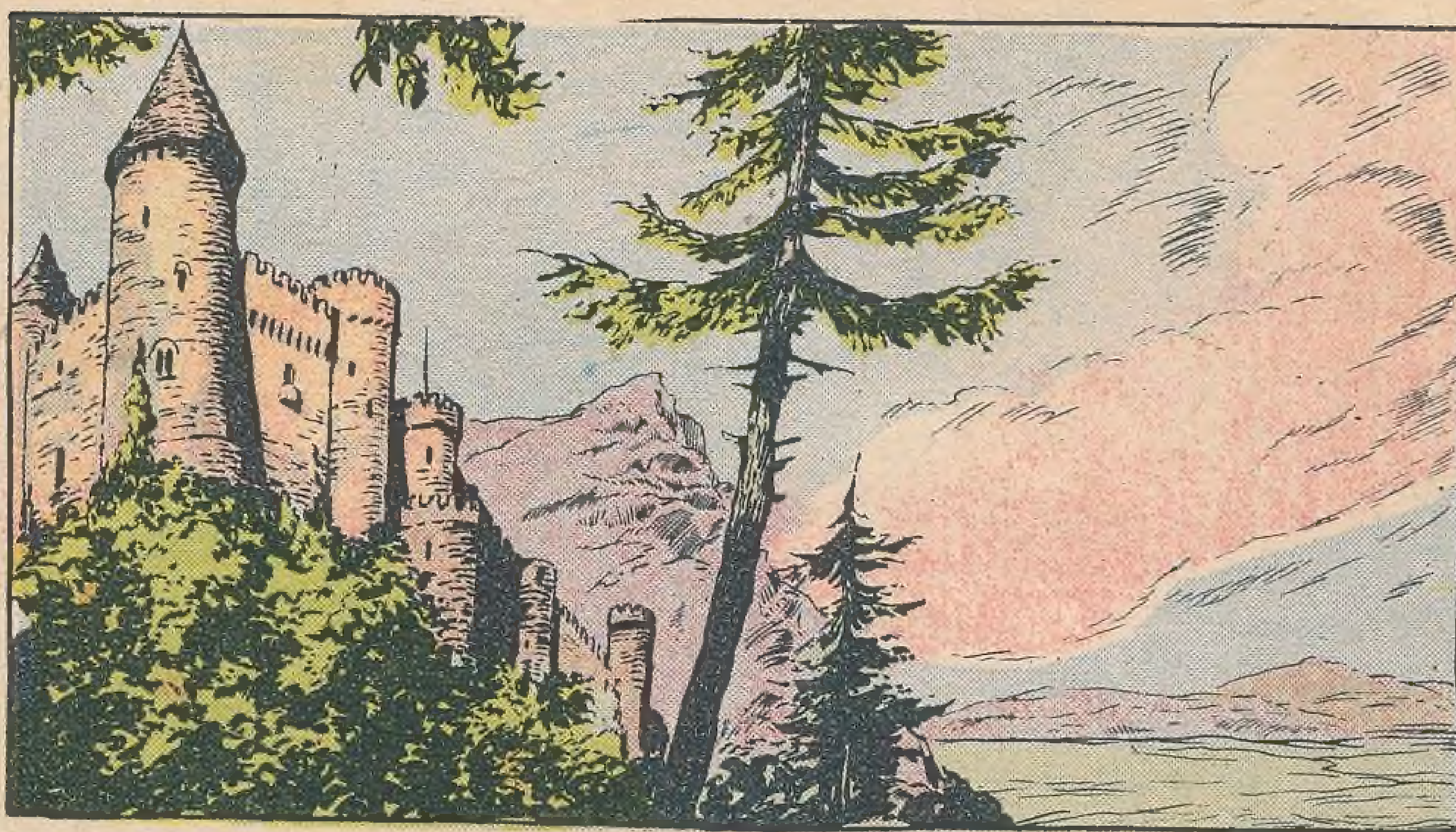

Ridder Parsival

In het oude Schotland verheft zich op een steile rots een trotse ridderburcht. Maar nooit rijdt er een vrolijke jachtstoet over de ophaalbrug of klinken er blijde liederen in de wapenzaal van het slot...

De schemering valt over 't land... Een wapenknecht komt naar buiten en blijft staan op de ophaalbrug. Aandachtig staart hij in de verte...

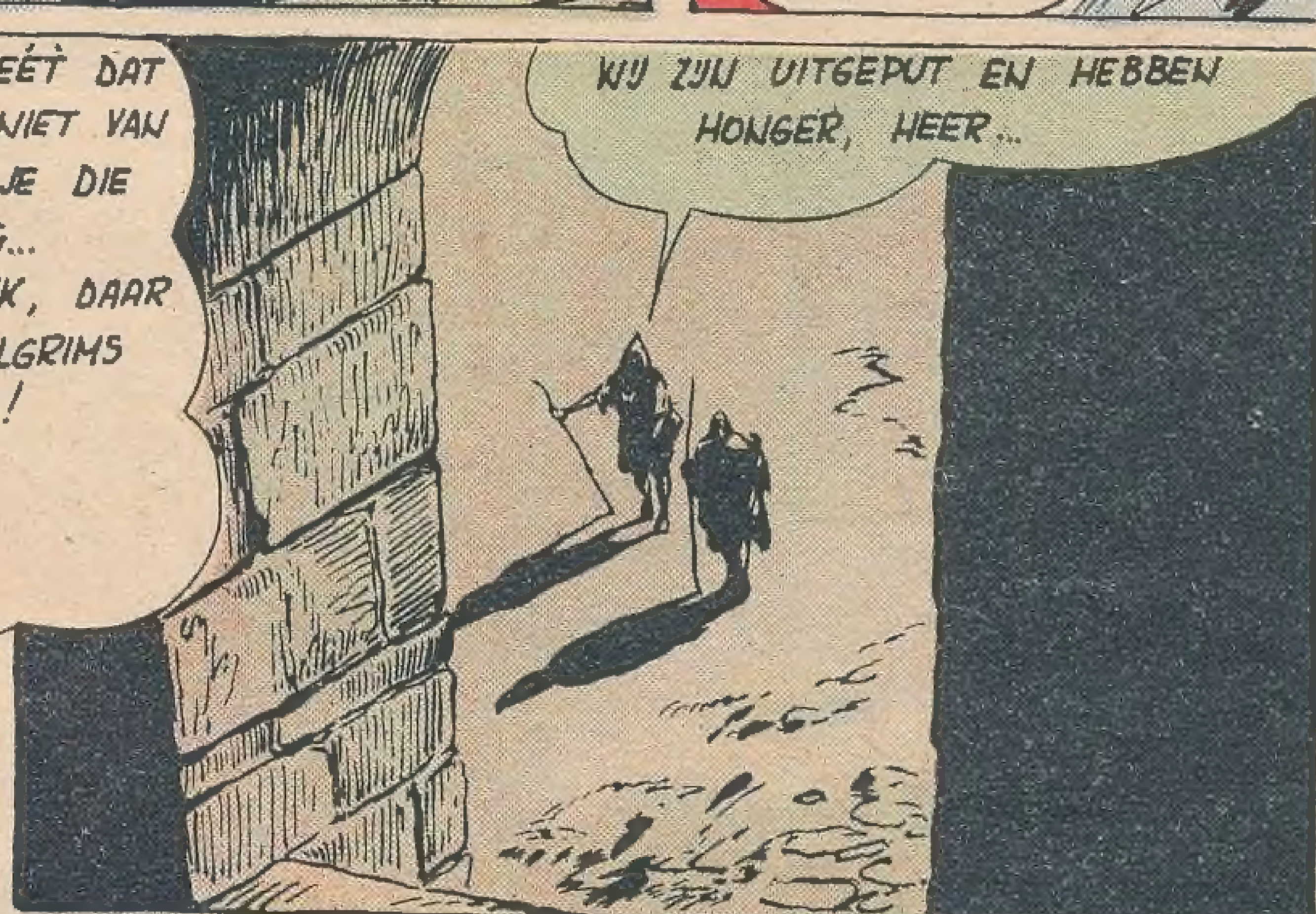
In het slot, waar alleen pelgrims en behoeftigen toegang hebben, woont Herzeleide, de weduwe van Gamoeret, de moedige ridder van de Tafelronde die de dood vond in de strijd. Sinds zijn overlijden heeft Herzeleide zich in haar slot afgezonderd en wijdt ze zich helemaal aan de opvoeding van Parsival, haar enige zoon.

Parsival daalt in de kelders af en wacht daar op een gunstige gelegenheid om bij de vreemdelingen te komen...

Voel je na die eerste kennismaking met Parsival geen lust om hem te vergezellen op zijn tocht naar verre landen? Ook jij wil een kordate kerel worden, die bezield is door een drang naar zuiver ideaal... Als je werkelijk zo'n ideaal koestert, dan zul je in Parsival een trouwe kameraad vinden. Gedurende verschillende maanden zul je hem iedere week in Robbeddes ontmoeten en met hem de heerlijkste avonturen beleven waar je ooit van gedroomd hebt... Met hem zul je ridder worden van de Tafelronde en er op uittrekken, ter verovering van de Heilige Graal...

Het Geheimzinnige Eiland

door **Enid BLYTON.**

HOOFDSTUK I

HOE HET BEGON

Het was werkelijk buitengewoon. Philip Mannering lag languit onder een boom met z'n algebraschrift voor zich. Er was niemand in zijn buurt en ineens hoorde hij duidelijk een stem :

— Kun je de deur niet dicht doen, idioot ? zei de stem op een hoogst ongeduldige toon. Hoe dikwijls heb ik je nu al niet gezegd, dat je je voeten moet vegen ?

Philip zat recht overeind en keek al voor de derde keer om zich heen. Maar boven en beneden hem strekte alleen de heuvelhelling zich uit, volkomen verlaten. Er was geen jongen, meisje, man of vrouw te zien.

— Wat gek, zei Philip tegen zichzelf. Er is niet eens een deur om dicht te doen en geen mat om mijn voeten te vegen. Die daar spreekt moet wel stapelgek zijn Ik moet er niets van hebben. Een stem zonder lichaam is niet gewoon

Een klein bruin neusje piepte uit Philips zak. Het was van een kleine muis, een van zijn lievelingsdiertjes. Philip stak er zacht z'n hand naar uit en wreef over het fijne kopje. Het neusje trilde van genoegen.

— Doe de deur dicht idioot ! bulderde de stem van daareven. En snuif niet zo. Waar is je zakdoek ?

Dit was te veel voor Philip. Hij riep terug :

— Zwijg ! Ik snuif helemaal niet. Wie ben je eigenlijk ?

Er kwam geen antwoord. Philip begreep er niets van. Waar kwam die stem met haar ruwe bevelen vandaan op deze lichte, zonnige, maar volkomen verlaten heuvelhelling ? Hij riep weer :

— Ik zit te werken Als je met me praten wil, kom dan te voorschijn en laat jezelf zien.

— Goed, oom, zei de stem ineens op een heel andere toon sprekend, schuchter en zacht.

— Gunst ! zei Philip Daar kan ik met m'n verstand niet meer bij. Ik zal dit geheim op moeten lossen. Als ik kan ontdekken, waar die stem vandaan komt, dan zal ik haar eigenaar ook wel vinden. Hij riep weer.

— Waar ben je ? Kom te voorschijn en laat je zien.

— Ik heb je nu al wel tien keer gezegd, dat je niet mag fluiten, antwoordde de stem boos

Philip was stom van verbazing. Hij had helemaal niet gefloten. Het kon niet anders of de eigenaar van de stem was gek. Philip wist ineens, dat hij deze eigenaardige persoon helemaal niet graag zou ontmoeten. Hij wilde veel liever naar huis voor hij hem gezien had.

Hij keek voorzichtig om zich heen. Hij had geen idee, waar de stem vandaan kwam, maar hij veronderstelde, dat het ergens links van hem moest zijn.

All right, hij zou zachtjes langs de rechterkant naar beneden gaan, dicht langs de bomen, zodat hij enigszins beschutting had.

Hij pakte zijn boeken op, stak z'n potlood in z'n zak en stond heel voorzichtig op.

Hij sprong bijna uit z'n vel van schrik, toen de stem in een schaterlach uitbarstte.

Hij wou, dat hij vast thuis was bij de anderen. Toen sprak de stem weer vlak boven z'n hoofd :

— Hoe dikwijls heb ik je nu al gezegd, dat je je voeten moet vegen ?

Daarna weerklonk er zo'n hels gekrijs, dat de arme Philip van angst z'n boeken liet vallen Hij keek naar boven in de boom en zag een prachtige papegaai, vuurrood en grijs, met op z'n kop een grote kuif, die op en neer ging.

Het beest staarde naar Philip met heldere zwarte ogen zijn kop scheef, met zijn kromme snavel een schrapend geluid makend

Philip staarde naar de papegaai en de papegaai staarde terug Daarna lichtte het dier een klauwachtige poot omhoog en krauwde nadenkend op z'n kop, terwijl het zijn kuif nog hoger opzette.

Philip vergat alle voorzichtigheid en holde naar beneden naar de schaduw van een groepje bomen. Het gelach verstomde onmiddellijk.

Philip stond onder een grote boom en luisterde. Z'n hart klopte snel.

— Snuif niet ! zei hij op een hooghartige toon. Kun je de deur niet dicht doen, idioot ? Waar zijn je manieren ?

— Gunst ! zei Philip verbluft. Dus jij was aan het roepen en lachen ! Je hebt me flink laten schrikken.

De papegaai niesde als een echt mens.

— Waar is je zakdoek ? zei hij.

Philip lachte.

— Je bent werkelijk een buitengewone vogel, zei hij. De verstandigste, die ik ooit gezien heb. Waar ben je ontsnapt ?

— Veeg je voeten, antwoordde de papegaai ernstig

Philip lachte weer. Toen hoorde hij het geluid van een jongensstem, die hard van aan de voet van de heuvel riep :

— Kiki ! Kiki ! Kiki ! Waar ben je gebleven ?

De papegaai spreidde zijn vleugels uit, gaf een schrille kreet en zweefde met uitgespreide vleugels in de richting van een huis onder aan de heuvel. Philip bleef hem nakijken.

« Het was een jongen, die hem riep, dacht hij. En hij was in de tuin van Hillfoot House, waar ik zelf ook woon. Ik vraag me af, of hij ook gekomen is om bijgewerkt te worden. Ik hoop van wel. Het zou leuk zijn een papegaai bij ons te hebben. Het is al erg genoeg om les te krijgen in de vacantie — een papegaai zou hen allemaal wat opvrolijken. »

Philip had eerst roodvonk gehad en onmiddellijk daarna mazelen, daardoor had hij veel gemist op school. Zijn leraar had naar zijn oom en tante geschreven om voor te stellen, dat hij een paar weken bij een andere leraar thuis door zou brengen om in te halen, wat hij verzuimd had. En tot Philips grote tegenzin had zijn oom het voorstel aangenomen. Zo zat Philip nu gedurende de zomervacantie op algebra, aardrijkskunde en geschiedenis te blokken, inplaats van een plezierige tijd door te brengen met z'n zusje Dinah in hun huis Craggy-Tops, dicht bij de zee

Hij hield van de leraar, Mr Roy, maar hij had een hekel aan de twee andere jongens, die ook door Mr Roy bijgewerkt werden. De ene was ouder dan Philip en de andere was een zielig, huilerig kind, dat ontzettend bang was van de insecten en diertjes, die Philip overal in z'n zakken mee ronddroeg. Philip was dol op beesten en hij kon het niet nalaten, hen te vangen en voortdurend te bekijken. Hij haastte zich naar beneden, hij wilde zo gauw mogelijk weten of er een nieuwe leerling in huis aangekomen was, die ook « bijgewerkt » moest worden. Als de papegaai van de nieuwe jongen was, zou hij interessant zijn — veel interessanter dan de grote luidruchtige Sam en veel gezelliger dan de huilerige Oliver.

Hij opende het tuinhek en bleef toen van verrassing stilstaan.

Er was een meisje in de tuin.

Niet zo'n erg groot meisje — misschien ongeveer een jaar of elf. Ze had rood haar en groene ogen, een blanke huid en honderden sproeten. Zij staarde naar Philip.

— Hallo, zei Philip, die het meisje aardig vond.

Zij had een short aan en droeg daarop een gebreide pull-over.

— Kom je bij ons ?

— Het ziet er wel naar uit, zei het meisje met een grijns. Maar ik kom niet om te werken, maar om bij Jack te zijn.

— Wie is Jack ? vroeg Philip.

— Mijn broer, zei het meisje. Hij moet bijgewerkt worden. Je had z'n laatste rapport eens moeten zien. Hij had overal onvoldoende voor. Hij zegt, dat hij ornitholoog wil worden. Waar is het dus goed voor om jaartallen en kapen en gedichten te leren ?

— Wat is 'n... 'n... hoe noemde je dat ? vroeg Philip, die zich afvroeg hoe iemand zoveel sproeten op z'n neus kon hebben als dat meisje.

— Ornitholoog ? O, dat is iemand die van vogels houdt en ze bestudeert, zei het meisje. Wist je dat niet ? Jack is dol op vogels.

De jonge rat gaf de voorkeur aan Mr Roy's broekspijp.

— Dan zou hij moeten komen, waar **ik** woon, zei Philip ineens. Ik woon op een heel woest en eenzaam gedeelte van de zeekust en er zijn daar heel veel zeldzame zeevogels. Ik hou ook van vogels, maar ik weet er niet zoveel van af. Zeg eens, is die papegaai van Jack ?

— Ja, zei het meisje. Hij heeft hem vier jaar geleden gekregen. Hij heet Kiki.

— Heeft Jack hem al die dingen leren zeggen ? vroeg Philip, die vond dat Jack, al had hij op school overal onvoldoende voor, een kei moest zijn in papegaaien leren praten.

— O, nee, zei het meisje glimlachend, zodat haar groene ogen twinkelden en flonkerden. Kiki vangt zo hier en daar wat op en spreekt dat na. Hij zegt veel na wat onze oom zegt. Hij is de ongezelligste oom, die er op de wereld bestaat, vind ik. Onze moeder en vader zijn dood, daarom zijn wij in de vacanties bij oom Geoffrey, maar hij heeft er een verschrikkelijke hekel aan. Zijn huishoudster haat ons ook, dus is het er niet erg prettig voor ons. Maar zolang ik Jack heb en zolang Jack z'n geliefde vogels heeft, zijn wij gelukkig genoeg.

— Ik veronderstel, dat Jack hier naartoe gestuurd is om te studeren, net als ik, zei Philip. Jij bent veel gelukkiger... jij kunt gaan spelen en wandelen. Je kunt doen, wat je wil, terwijl wij zitten te blokken.

— Nee, dat doe ik niet, zei het meisje. Ik blijf bij Jack. Ik heb hem gedurende het hele schooljaar niet, ik ben veel te blij, dat hij gedurende de vacanties bij mij is. Ik ben dol op hem.

— Dan denk je anders over hem dan mijn zusje Dinah over mij, zei Philip. Wij kibbelen altijd. Hallo, is dat Jack ?

Een jongen kwam over het pad naar Philip. Op zijn linkerschouder zat de papegaai Kiki, die zacht met zijn snavel langs Jacks oor wreef en zacht iets zei. De jongen krauwde de kop van de papegaai en keek

Philip met dezelfde groene ogen als zijn zusje aan. Zijn haar was zelfs nog roder en zijn gezicht zat zo vol sproeten, dat het onmogelijk was om er ergens een blank plekje op te ontdekken. Het leek wel of er op z'n sproeten nog sproeten zaten.

— Hallo, Sproet, zei Philip grinnikend.

— Hallo, Kuif, zei Jack en grinnikte ook.

Philip greep naar z'n hoofd en voelde, dat z'n haar weer overeind stond. Hij kon het met geen water of borstel glad houden.

— Veeg je voeten, zei Kiki streng.

— Ik ben blij, dat je Kiki gevonden hebt, zei het meisje. Hij is niet graag in een vreemde omgeving, daarom is hij weggevlogen, denk ik.

— Hij was niet ver weg, Lucy-Ann, zei Jack. Ik wed er om, dat hij Kuifje heeft laten schrikken, toen hij hem boven op de heuvel hoorde.

— Nou en of ! zei Philip en begon het tweetal te vertellen, wat er gebeurd was.

Ze lachten hartelijk en Kiki lachte mee net als een mens.

— Jongen, wat ben ik blij, dat jij met Lucy-Ann hier gekomen bent, zei Philip, die zich ineens veel vrolijker voelde dan een paar uur geleden.

Hij vond de broer en de zuster met hun rood haar en groene ogen erg aardig. Ze zouden beslist goede vrienden worden. Hij zou hen zijn lievelingsdieren laten zien. Ze zouden samen kunnen gaan wandelen. Jack was een paar jaar ouder dan Lucy-Ann, ongeveer veertien. Philip dacht, net iets ouder dan hijzelf. Jammer, dat Dinah er ook niet was, dan zouden ze met z'n viertjes zijn. Dinah was twaalf. Ze zou het heerlijk vinden... Alleen zou zij soms wel eens kibbelen met haar ongeduldige natuur.

« Wat zijn Lucy-Ann en Jack heel anders dan wij », dacht Philip.

Het was duidelijk te zien dat Lucy-Ann met ontzag naar Jack opkeek. Philip kon zich helemaal niet voorstellen, dat Dinah hem de woorden van z'n lippen zou lezen en alles zou doen wat hij verlangde en vroeg, zoals Lucy-Ann voor Jack deed.

Och, alle mensen zijn verschillend, dacht de jongen. Dinah is toch aardig, al kibbelen wij wel eens samen. Ze moet het wel erg saai hebben op Craggy-Tops zonder mij. Tante Polly zal haar vast laten werken. »

Het thee-uurtje was die dag gezellig met Jack en z'n papegaai, die van tijd tot tijd een opmerking tussen het gesprek wierp. Het was prettig de twinkeling in Lucy-Anns ogen te zien, als zij Sam plaagde en het opnam voor de kleine verlegen Oliver. Het zou nu veel levendiger worden in huis.

Bijgewerkt worden gedurende de vacantie was ineens niet meer zo erg nu Jack en Lucy-Ann er waren.

HOOFDSTUK II

ZE WORDEN VRIENDEN

MR. ROY, de vacantie-leraar, liet de kinderen hard werken, want daarvoor waren ze bij hem. Hij gaf hun heel de morgen les, legde alles duidelijk en geduldig uit, zorgde er voor, dat ze hem begrepen, hij stelde hun vragen en wist in de regel de aandacht van z'n leerlingen te boeien.

Tenslotte had hij alleen nog maar moeite met Jack. Jack had nergens aandacht voor, als het geen veren had.

— Als je net zo hard meetkunde studeerde als vogelkunde, zou je de eerste van de klas kunnen zijn, klaagde Mr Roy. Je windt mij op, Jack Trent. Je windt mij meer op dan ik je zeggen kan.

— Gebruik je zakdoek, zei de papegaai brutaal.

Mr Roy maakte een klakkend gebaar van ontstemming met z'n tong.

— Ik zal die vogel vandaag of morgen nog z'n nek omdraaien. Ik heb mooi praten tegen een leerling met een papegaai op z'n schouder en dan Philip met alle mogelijke griezelige dieren in z'n zakken.

» Zo'n klas is onuitstaanbaar. De enige, die een beetje werkt, is Lucy-Ann en zij is hier niet eens gekomen om bijgewerkt te worden.

Lucy-Ann werkte graag. Ze hield ervan om naast Jack te zitten en hetzelfde werk te doen als hij. Jack zat over zijn boeken te dromen, hij dacht aan korhoenders en meeuwen, waar hij juist over gelezen had, terwijl Lucy-Ann ijverig schreef. Zij hield er ook van om naar Philip te kijken, want je wist nooit, wat voor een beest er uit z'n zakken kon kruipen. De vorige dag was het een lange gifgroene rups geweest, die tot Mr Roy's grote afkeer uit de mouw van z'n jas gekropen was. Die morgen had een jonge rat zich op ontdekkingstocht begeven, toen ze het in Philips donkere zak te vervelend begon te vinden. Hij gaf blijkbaar de voorkeur aan Mr Roy's broekspijp.

Dit voorval had de hele klas wel tien minuten in opschudding gebracht, terwijl Mr Roy probeerde om zich van de rat te bevrijden. Het was geen wonder, dat hij een slechte bui had. Gewoonlijk was hij een vriendelijke, geduldige man, maar twee jongens zoals Jack en Philip bedierven heel z'n klas.

's Morgens werd er altijd hard gewerkt. De middagen werden aan huiswerk besteed. Na de thee waren ze vrij. Daar er maar vier jongens op de vacantieschool waren, kon Mr Roy aan ieder van hen zijn bizondere aandacht wijden en trachten de leemten in hun kennis aan te vullen. Gewoonlijk had hij veel succes met z'n leerlingen, maar deze keer scheen zijn werk niet zo gunstig te verlopen als anders.

Sam, de grote jongen, was dom en langzaam. Oliver was verlegen en mensenschuw. Hij had een hartgrondige hekel aan leren Jack was onmogelijk en soms zo onoplettend, dat het bijna zonde leek, zijn tijd aan hem te verspillen. Hij scheen nergens aan te denken dan aan vogels.

« Als ik vleugels had, zou hij zeker alles voor mij doen, dacht Mr Roy. Ik heb nog nooit iemand gezien, die zo dol was op vogels. Ik geloof, dat hij de eieren van iedere vogel op de wereld kent. Hij heeft een goed stel hersens, maar hij wil ze nergens anders voor gebruiken dan voor dingen, waar hij belang in stelt.

Philip was de enige jongen, waar een beetje vooruitgang in zat, maar hij was toch ook lastig met al z'n griezelige beesten. Die rat ! Mr Roy rilde nog als hij er aan dacht, hoe het vieze dier langs zijn been omhoog wilde klimmen.

Werkelijk, Lucy-Ann was de enige, die flink werkte, en zij had het niet nodig. Zij was alleen gekomen, omdat ze niet van haar broer Jack gescheiden wilde worden.

Jack, Lucy-Ann en Philip werden al gauw beste vrienden. De liefde voor alles wat leefde, dreef Jack en Philip naar elkaar toe. Jack had nog nooit een jongen als vriend gehad. Hij hield van Philips grappen en plagerijen. Lucy-Ann hield ook van Philip, hoewel ze soms jaloers kon zijn, als Jack zijn voorkeur al te duidelijk liet merken. Kiki was op Philip gesteld. Hij maakte grappige kreungeluidjes, als de jongen zijn kop krauwde.

Kiki was eerst iets weerzinwekkends geweest voor Mr Roy. De vogel had de ochtendlessen voortdurend met zijn opmerkingen gestoord. Ongelukkigerwijs snoof de onderwijzer dikwijls. Kiki zei er iedere keer iets over, als hij hoorde snuiven.

— Haal je neus niet op ! zei de papegaai verwijtend en dan begonnen de vijf kinderen natuurlijk te grinniken.

Mr Roy verbood dus, dat Kiki nog mee in het klaslokaal gebracht werd.

Maar toen werd het nog erger, omdat Kiki, die woedend was, omdat hij buiten in de tuin moest blijven, op een tak vlak voor het open raam ging zitten en luidop opmerkingen maakte, die regelrecht tegen de arme Mr Roy gericht schenen te zijn.

— Vertel geen onzin, zei de papegaai, toen Mr Roy midden in een uitleg over de geschiedenis gekomen was.

Mr Roy snoof van opwinding.

(Wordt vervolgd.)

DE PATROELJE der Adelaren

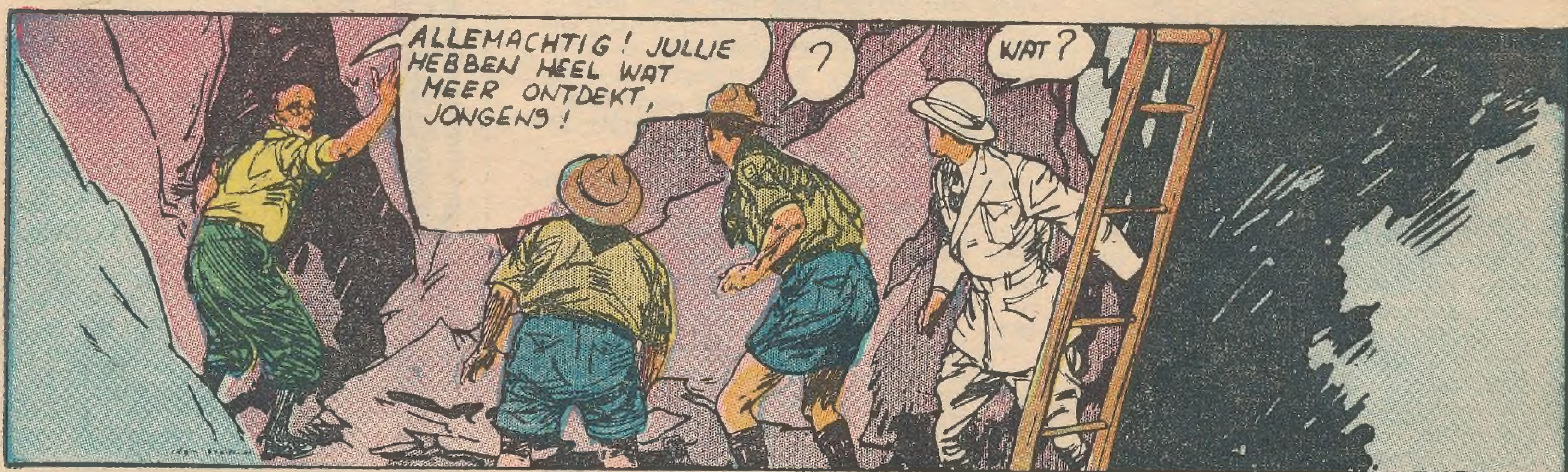

EINDELIJK SLAAGT DE KAPITEIN ER IN MET EEN LADDER BIJ DE JONGENS TE KOMEN

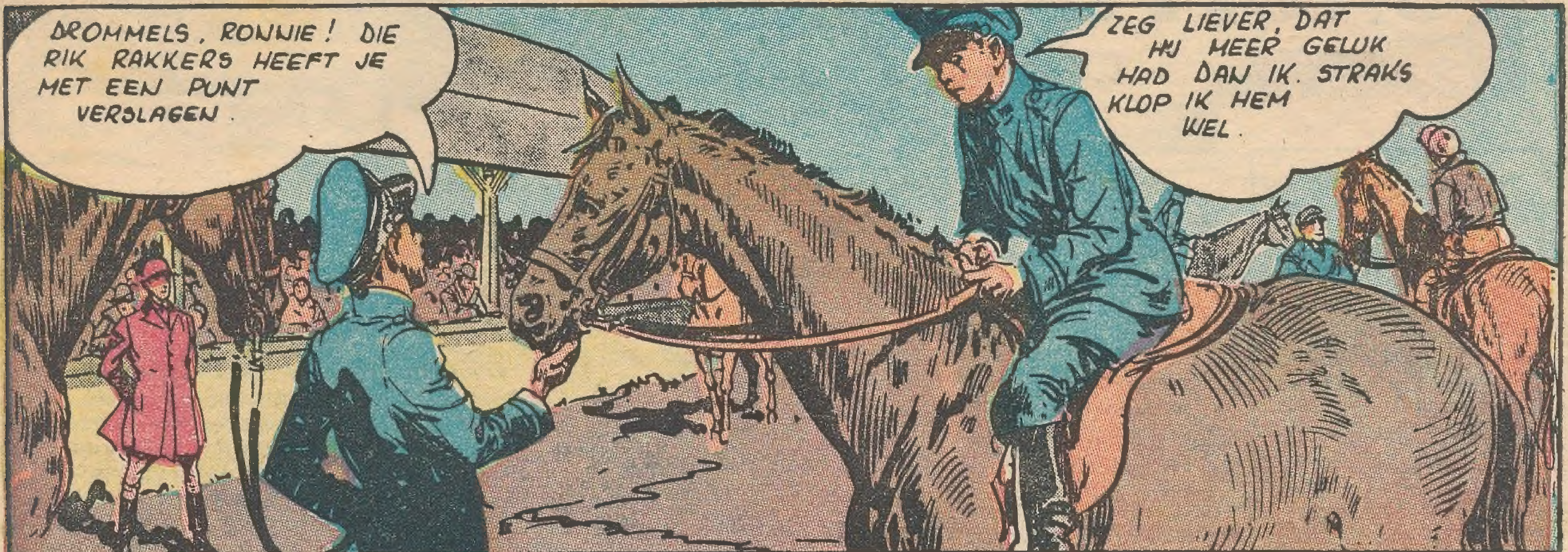

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

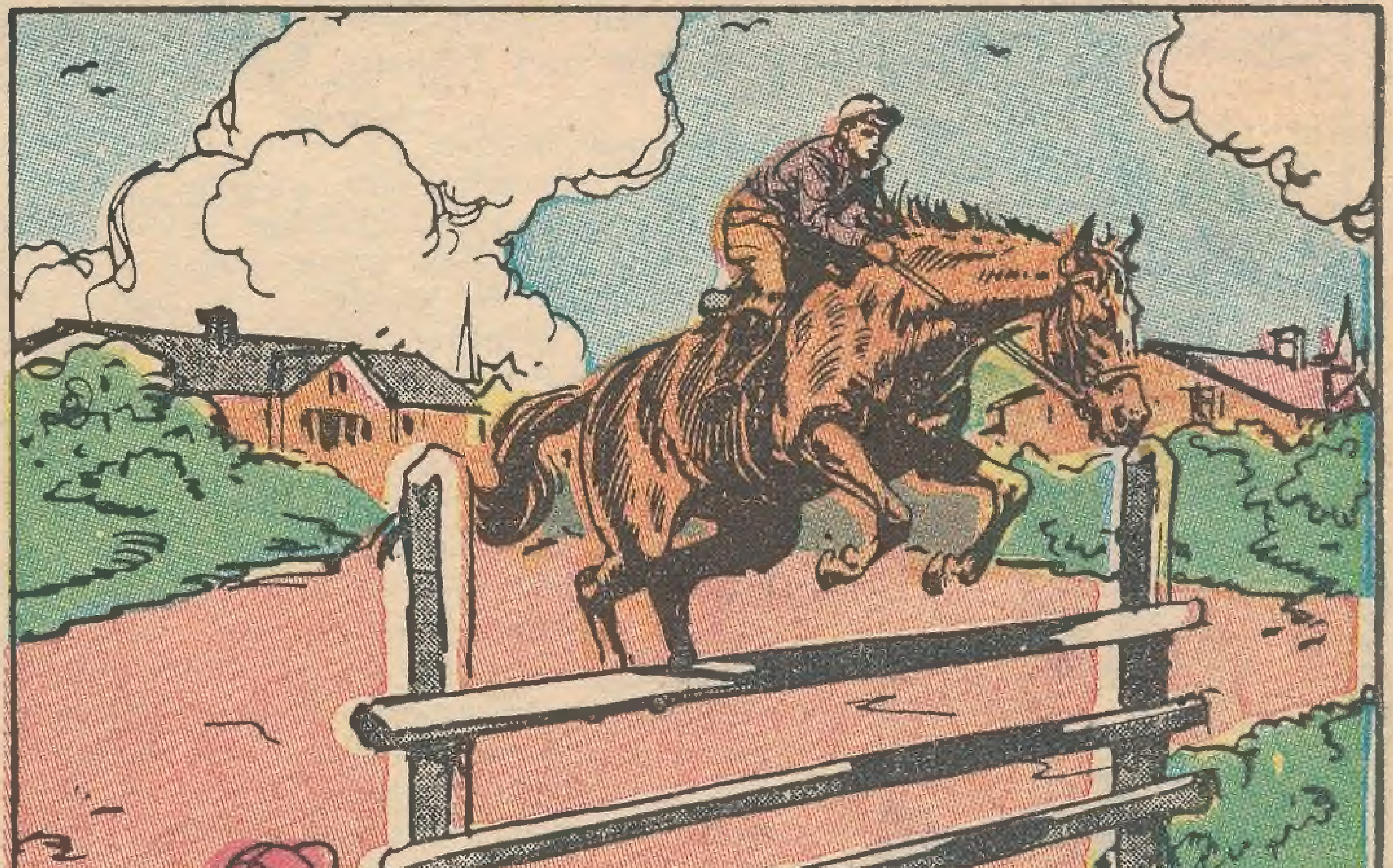

SNUFFELTJE VERTELT...

OVER KIPPEN, STEENKOOL EN HARDE WINTERS !

Is het waar, dat noch de kip, noch het ei er het eerste waren, maar wel... de haan ??...

Is het waar, dat Piet Kwabbernoot de uitvinder is van het warm water ? En dat Adam het eerste schip bouwde ??? En dat het de schuld van de zon is, dat wij 's winters niet meer schaatsen kunnen ?

Wat al vragen voor Snuffeltje P. K zou er zelfs verlegen mee zitten en onze Piet is toch voor geen klein geruchtje vervaard...

LEVE DE KIPPEN !..

Die geschiedenis van de kip en het ei moet al oud zijn. We weten, dat de kip van een ei voortkomt en elk ei van een kip... Wat was nu eerst : de kip of het ei ? Of... de haan ? Dat wil **RODE PIMPERNEL** uit **Amsterdam** in een handomdraai weten ! Want er komen ook hanen uit kippeneieren en veel meer hanen dan kippen

Nu, ik was er niet bij toen Onze Lieve Heer het kippengeslacht geschapen heeft. Ik meen echter te mogen veronderstellen, dat Hij met de haan begon. In de schepping heeft de man immers de voorrang gehad. **MRS. MINIVER** uit **Berchem-Antwerpen,** die me pas nog een vriendelijk briefje schreef en mij vroeg asjeblieft toch ook eens de rechten van het zwakke geslacht te verdedigen, zal me daarin gelijk moeten geven Een strikt bewijs is het natuurlijk niet, maar als veronderstelling aanvaardbaar. Het fijne zullen we er wel nooit van te weten komen. Feit is, dat, toen de kippen er waren zij eieren begonnen te leggen en dat uit deze eieren veel hanen en weinig kippen kwamen. De hanen legden geen eieren, maar kippen kunnen ook niet kraaien. Ieder blijft op zijn terrein.

Toen de kippen er eenmaal waren, kwam er spoedig behoefte aan kokend water. Immers behalve het zachtgekookte eitje bij het ontbijt, had men ook harde nodig voor een koude schotel. Daarom kookte men water in schelpen en aarden kruiken. Men kende echter nog geen kachel ! Wel de « open haard », die eeroud schijnt te zijn. En die lang heeft meegegaan ! Tot in de late middeleeuwen kende men niet anders dan die grote, gezellige open haarden. Ze waren in de kastelen, zo groot, dat ze hele boomstammen aan konden !

Hoe schaarser echter het hout werd hoe dunner de bossen, des te meer ging men naar vervangings-brandstof zoeken. Steenkolen die tot dan toe slechts voor het smelten van metalen gebruikt werden, kwamen het eerst in aanmerking. Van af het ogenblik dat de steenkool huisbrandstof werd, ging men er toe over de haarden te verkleinen en weldra schoot er slechts een kachel over ! Waar en door wie deze het eerst gebruikt werd, valt onmogelijk te zeggen. Wel weten we uit oude geschriften dat omstreeks het jaar 1500 een kolenvuur nog een weeldeartikel was ! De uitvinder, **TEXAS BILL** uit **O. L. VROUWE WAVER,** zal echter te eeuwigen dage wel onbekend blijven. Zo zal het ook wel zijn, niet met de « uitvinder », maar met de ontdekker van de steenkool, **STROPKE** uit **Gent !**

Nu zullen jullie denken : steenkool ontdekken honderden meter onder de grond moet toch een gebeurtenis geweest zijn. Wel, eigenlijk ging het helemaal niet op die manier Om te beginnen heeft men eerst lagen « ontdekt » en ontgonnen, die aan de oppervlakte van de aarde lagen, zo maar open en bloot. Al vroeg moet men, waarschijnlijk door het toeval, er achter gekomen zijn, dat deze Zwarte steen — in aanraking met vuur — zelf brand en kon een hevige hitte afgeven Van toen af was men in staat, het hardste erts te smelten. Maar daarmee zitten we van het voorhistorische volop in het historische tijdvak !

HET EERSTE SCHIP

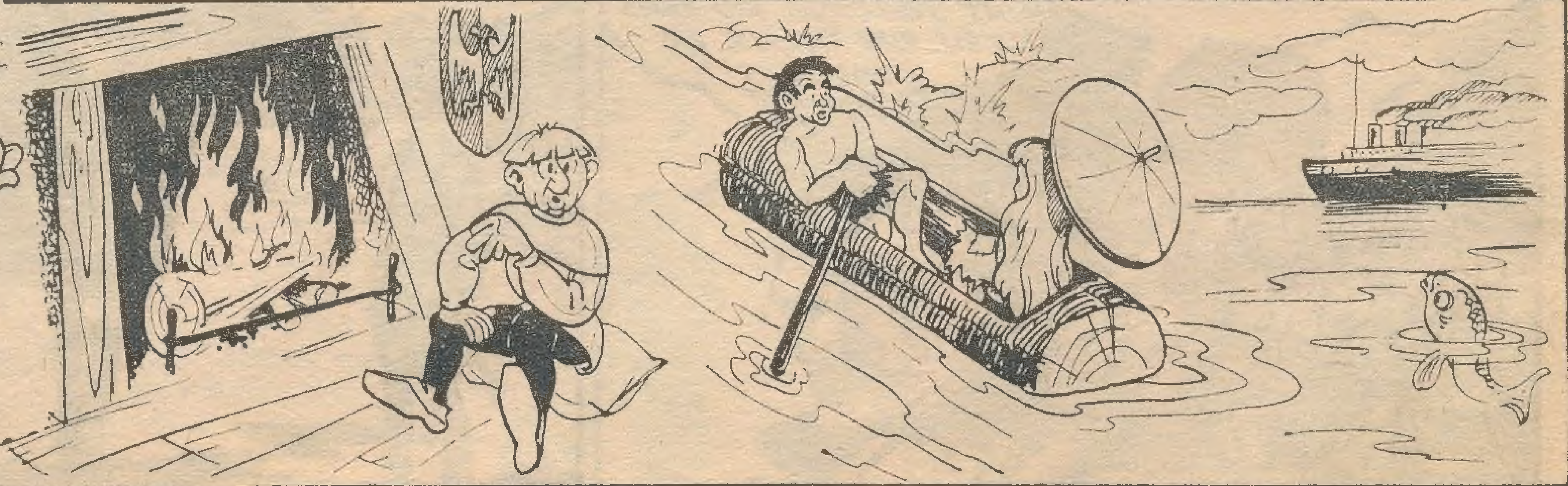
En dat brengt me tot het vraagje van **FRANS ROMEYNS** uit **Overboelare.** Vanwaar komt het eerste schip ? ? Het oertype van het eigenlijke schip is echter ongetwijfeld de holle boom, zoals de Oude Belgen die nog gekend hebben, zoals nog vele wilde volksstammen van heden ten dage. Van de holle boomstam tot de moderne transatlantieker is een hele geschiedenis. Dat heb ik echter vroeger eens in een speciaal artikel verteld

DE HARDE WINTERS

Door die steenkool denken we ook aan de winter, die straks op de loer ligt. **BUCK DANNY** uit **Tessenderloo** vraagt zich af, hoe het toch komt, dat onze winters niet meer zo streng zijn als vroeger bij voorbeeld in grootvaders tijd ? Ja, toen sneeuwde het maandenlang en lagen de plassen dicht. Toen werd er naar hartelust geschaatst, toen was er winterpret ! Het was « de goede, oude tijd ». Hebben de mensen nu ook die winter stuk gekregen ? Hoe zit dat ? Welnu, het is een feit, dat er een zekere vervlakking in onze seizoenen gekomen is Dat de aarde leeft en veranderingen ondergaat moet ons intussen niet verbazen. Wisselden ook in de oertijden geen tropisch klimaat zich af met ijstijdperken ?

Er zijn geleerden, die denken deze klimaatwijzigingen te kunnen verklaren. De aarde ondergaat op grote schaal de invloed van de zon. En ook op de zon is niet altijd alles peis en vree. Er zouden ook op de zon seizoenen bestaan, zodat ongeveer om de drie en dertig jaar zich een volledige cyclus heeft afgespeeld. Ons weer zou hierdoor beïnvloed worden in deze zin, dat stilaan weer een groter verschil tussen winter en zomer op komst is. Het contrast wordt weer groter : hevige zomers strenge winters. Daarna vloeit alles weer zachtjes ineen. Zal het waar zijn ? Dat zal de toekomst uitwijzen !

Maar... zo lang wacht ik niet ! Ik ren naar Sjarel de Zetter ! SNUFFELTJE

Een Luchtvaartverzameling

Nu we weten wat we zoal kunnen verzamelen, en hoe we er moeten aangeraken, gaan we eens zien hoe we al dit materiaal, of deze documentatie kunnen klasseren. Zoals we reeds gezegd hebben, bestaan hiervoor verschillende methoden en systemen. Verschillende dezer methoden zijn zeer practisch, maar de besten hebben het nadeel van hun gebruiker nogal grote uitgaven te vergen. Waar het past zullen we ze daarom slechts terloops vermelden, zonder er dieper op in te gaan.

Bij het schikken van onze verzameling gaan we ze eerst in groepen onderverdelen. Deze groepen zijn : 1) Tijdschriften ; 2) Boeken ; 3) Los materiaal, o.m. foto's, knipsels, kleine brochuurtjes en prospecti, reclameblaadjes en dgl. ; 4) Eventuele voorwerpen van grotere of onregelmatige afmetingen of vormen.

TIJDSCHRIFTEN

Tijdschriften kunnen we op twee manieren bewaren, gebonden of ongebonden. Gebonden tijdschriften hebben het voordeel gemakkelijker hanteerbaar te zijn en proper te blijven. Ze zijn dan in feite een BOEK geworden. Ongebonden exemplaren zijn wel wat lastig om te bewaren. De beste methode is ze steeds tussen een stevige kartonnen omslag te bewaren, een soort kaft of map dus, die men met een paar linten kan toebinden. Ze kunnen aldus ook als boek beschouwd worden. We besluiten dus : gebonden of ongebonden tijdschriften, in dit laatste geval in een stevige kaft of map, behandelen we als boeken, en we plaatsen ze dus in DE BOEKENKAST.

BOEKEN

Hierover hoeven we niet veel te zeggen. Ze horen natuurlijk thuis in de BOEKENKAST. Plaats boeken en tijdschriften niet door mekaar in de boekenkast. Ze verschillen onderling te veel van formaat en dat zou ze kunnen misvormen.

LOS MATERIAAL

De beste methode om al die losse dingen te bewaren is en blijft nog steeds een goed stel MAPPEN. Wanneer onze verzameling reeds een zekere uitbreiding genomen heeft, komt het nog al duur uit om zo'n heel stelletje van die kaften te kopen. Om te beginnen kunnen ze dan ook gemakkelijk vervangen worden door grote OMSLAGEN. Deze behoeven echter iets of wat formaat te hebben. Gewone omslagen zoals we deze voor een brief gebruiken zijn natuurlijk te klein. Deze grotere omslagen die we bedoelen zijn gewoonlijk aan een der zijkanten open. Plak die zijkant terug dicht, en snijd een der brede kanten open. Aldus bekomen we een handig klasseerzakje, waarin we foto's, knipsels, enz. kunnen bewaren. Plaats al die mappen of omslagen achter elkaar in een schuif, of bakje, en we hebben aldus een practisch VERTIKAAL klassement. Hier willen we even melding maken van de speciale klasseer-meubels die in de handel zijn. Het zijn metalen kasten met gewoonlijk vier schuiven. Elk dezer schuiven biedt plaats aan een groot aantal hang- of staanmappen. Zo'n meubel met bijhorende mappen kost echter tamelijk duur... We zullen ons dus maar tevreden stellen met een gewone schuif.

Wanneer we pas onze verzameling beginnen kunnen we natuurlijk enkele mappen kopen (ze kosten zowat 3 fr. of 20 ct per stuk) en daarin onderbrengen wat we aan foto's, knipsels en dgl. bezitten. Naarmate onze verzameling zich uitbreidt, en we dus over meer materiaal beschikken, kunnen we het steeds verder gaan onderverdelen, en mappen bijkopen. Even een voorbeeld. Ik verzamel vliegtuigtypen. Ik begin dan bv. met twee mappen. Eén voor Europese en één voor Amerikaanse vliegtuigen. Na een tijdje krijg ik ook wat over Japanse en Russische toestellen, en heb ik al heel wat over Amerikaanse en Europese vliegtuigen. Dan koop ik een aantal mappen bij, één voor de voornaamste landen, en bv. één voor de andere landen. Na een tijdje kan ik één map aanleggen voor elk der voornaamste landen. Deze « landenmappen » kan ik dan later gaan splitsen, en « Fabrieksmappen » aanleggen. Zo kunnen we doorgaan, tot we zover komen dat we een map per type nodig hebben ! Dan moeten we natuurlijk al een grote verzameling hebben !

Nu even een woordje over het OPPLAKKEN van foto's en knipsels in albums. We zouden onze lezers niet willen aanraden hiermee te beginnen. Opplakken is goed voor kleine dingen als postzegels, chocoladeprentjes, enz., maar is niet erg geschikt voor uitknipsels en dgl. De gebruikte lijm, zelfs de beste, dringt na een tijdje door de uitknipsels of foto's en zo worden ze onherroepelijk beschadigd. Het los bewaren van dergelijke documentatie is nog steeds het beste gebleken.

VOORWERPEN MET ONREGELMATIGE AFMETINGEN.

Hiermede bedoelen we voorwerpen zoals kentekens, naamplaatjes van vliegtuigen, eventuele stukjes van vliegtuigen, instrumenten, enz., die deel uit maken van een verzameling. Zulke dingen bewaren we best in een of meer stevige DOZEN, die we dan op hun beurt een plaatsje in onze boekenkast of in een andere kast of schuif kunnen geven.

Tot zover ons overzicht, wààr we onze verzameling gaan opbergen. Een volgende keer vertellen we over het katalogizeren of aanleggen van een katalogus van onze verzameling, het nummeren van boeken, enz.

Vlieger BOB.

Vragenbus

DAKOTA 7353. — Hierbij gaan de gevraagde adressen : Auster Aircraft Ltd., Rearsby Aerodrome, Rearsby, Leicester, England ; - Société d'Etudes et de Constructions Aéro-Navales, 40, rue Henri Barbusse, Gennevilliers (Seine) France ; - N. V. Nederlandse Vliegtuigenfabriek Fokker, Papaverweg 31-33, Amsterdam N. Nederland ; - Cessna Aircraft Company, Inc. Wichita, Kansas, U. S. A. ; - Engineering And Research Corporation (Ercoupe), Riverdale, Maryland, U. S. A. ; - Piper Aircraft Corporation, Lock Haven, Pennsylvania, U. S. A. - Aan Fokker schrijf je natuurlijk in het Nederlands, aan de SECAN kan je in het Frans of het Engels schrijven, aan de Engelse en Amerikaanse firma's, schrijf je best in het Engels. Kan je dit zelf niet, laat het dan doen door iemand die deze taal wel machtig is. Moest je bv. in het Nederlands of Frans naar die firma's schrijven, dan is er al heel weinig kans dat je antwoord krijgt. Wanneer je schrijft vergeet dan niet wat we in ons artikel hierover gezegd hebben. - Een maatschets van de Skolo zullen we t.t. afdrukken.

A. BELLO, SCHOTEN. — Er zijn foto's beschikbaar van de vliegmeting te Deurne. Stuur me een enveloppe met een zegel van 1,75 fr. en je adres en je krijgt het lijstje. Die namen kennen we tot onze spijt niet.

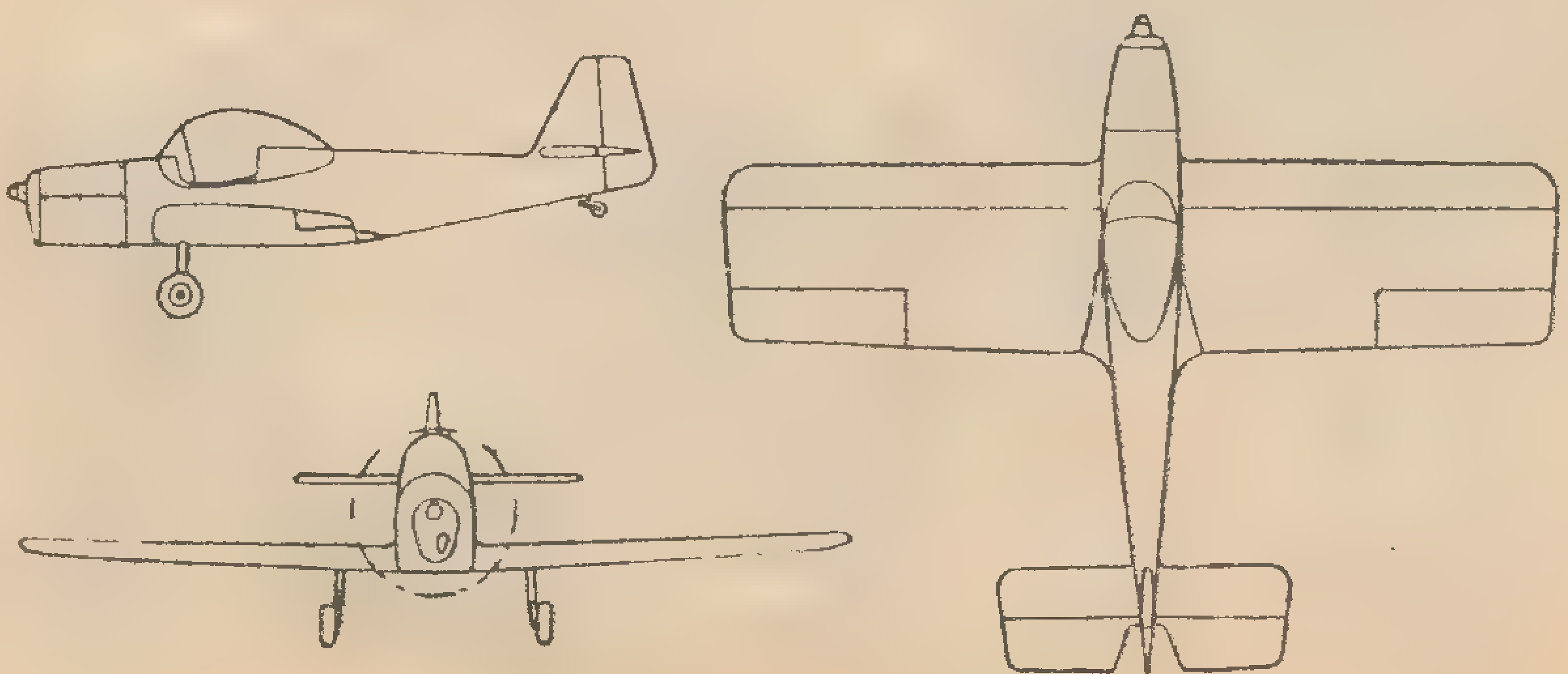
OKLAHOMA KID 6811. — Dank voor de terechtwijzing. Je hebt gelijk. Bij vergissing werden de maten in voeten als meters aangeduid. De Lockheed XF-90 heeft dus een spanwijdte van 12.19 meter en een lengte van 16.76 meter, dus groter dan de spanwijdte !

BUCK DANNY. - AUDENAKEN. — De gevraagde afmetingen van de Bristol « Brabazon » zijn : spanwijdte : 69 m. ; lengte . 52,1 m. ; hoogte : 15 m wens je het opgestuurde knipsel terug ? Zo ja, laat me dan je adres weten.

EL KHOBAR - AALST. — Om lid te worden van de R. V. C., stuur je aan Bob, Ommeganckstraat 21, Antwerpen, een briefje met naam en voornaam, volledig adres, geboortedatum en -plaats, gekozen schuilnaam. Hierbij voeg je 15 fr. voor het mooie RCV-kenteken en de lidkaart. Wens je voorlopig alleen een lidkaart, dan kost dat slecht 2,50 fr. Of je met een bril nog ooit bij het vliegend personeel zal geraken, hangt in hoofdzaak af van de sterkte van de glazen. Daar we deze niet kennen, kunnen we ook geen vast antwoord geven.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE.

TIPSY JUNIOR (België)

De Zwarte Draak

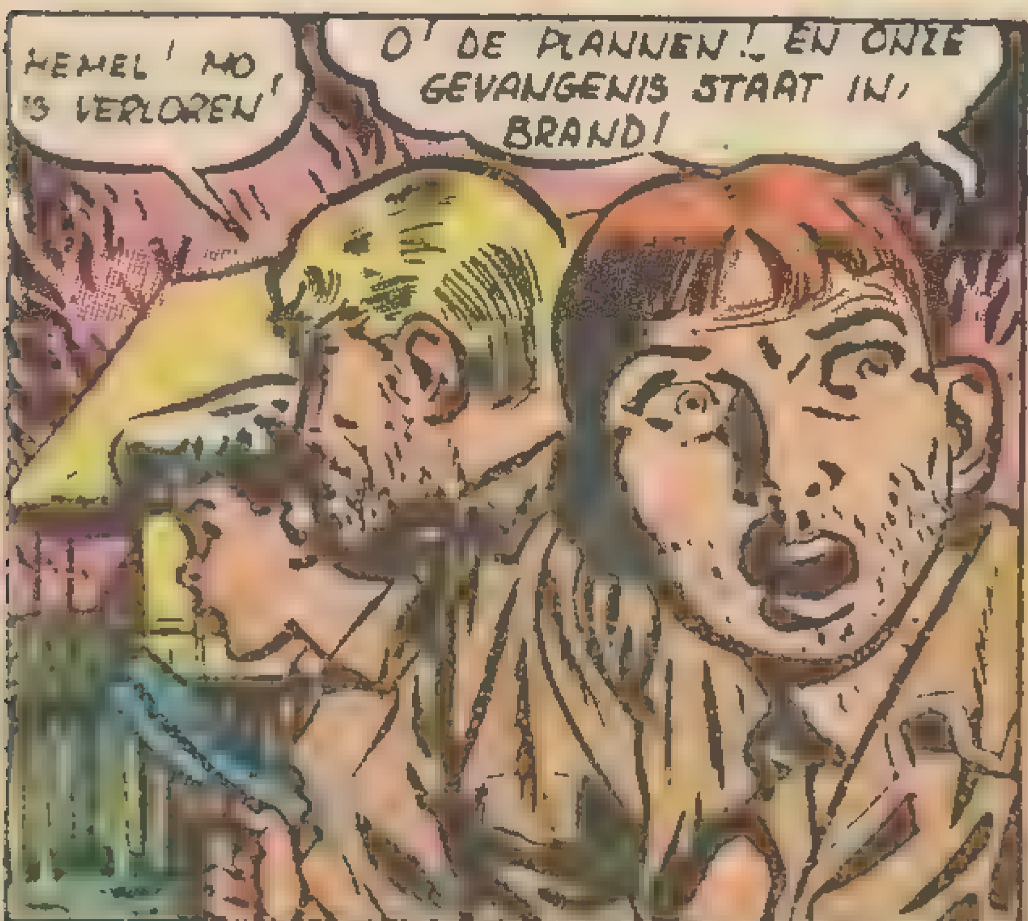
Onze vrienden maken gebruik van de verwarring en proberen te vluchten.

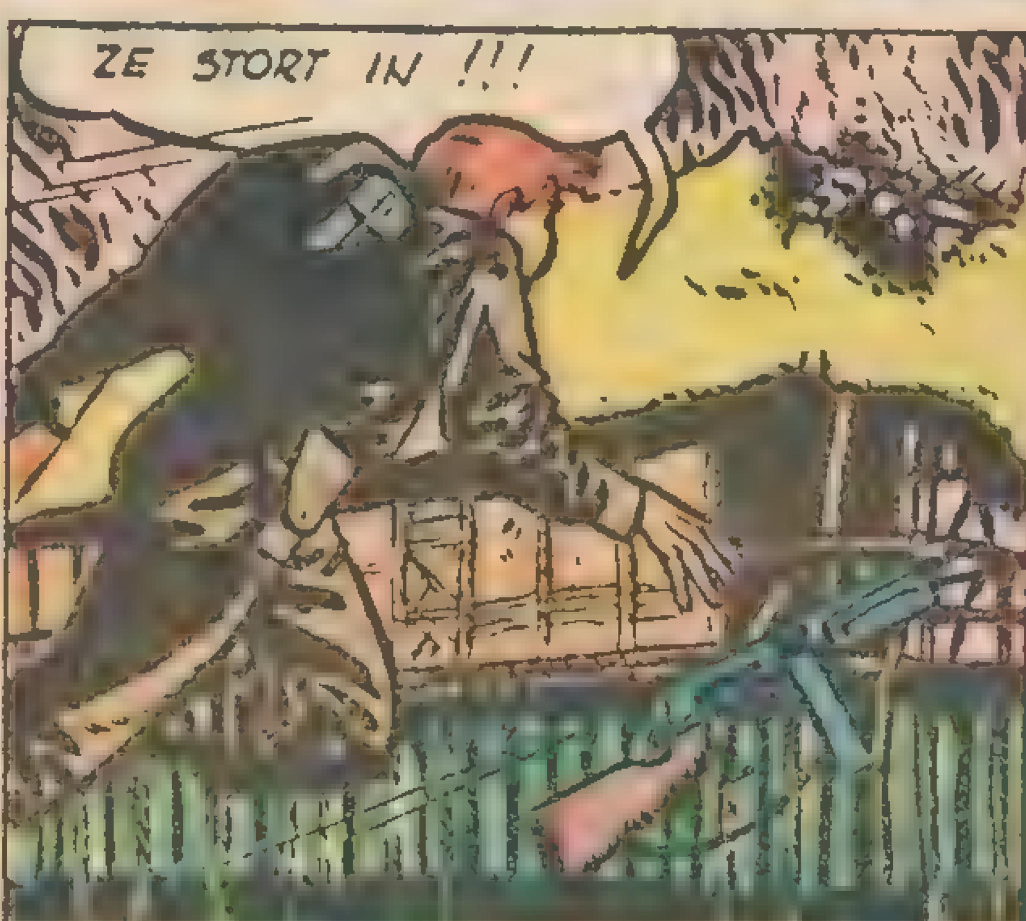

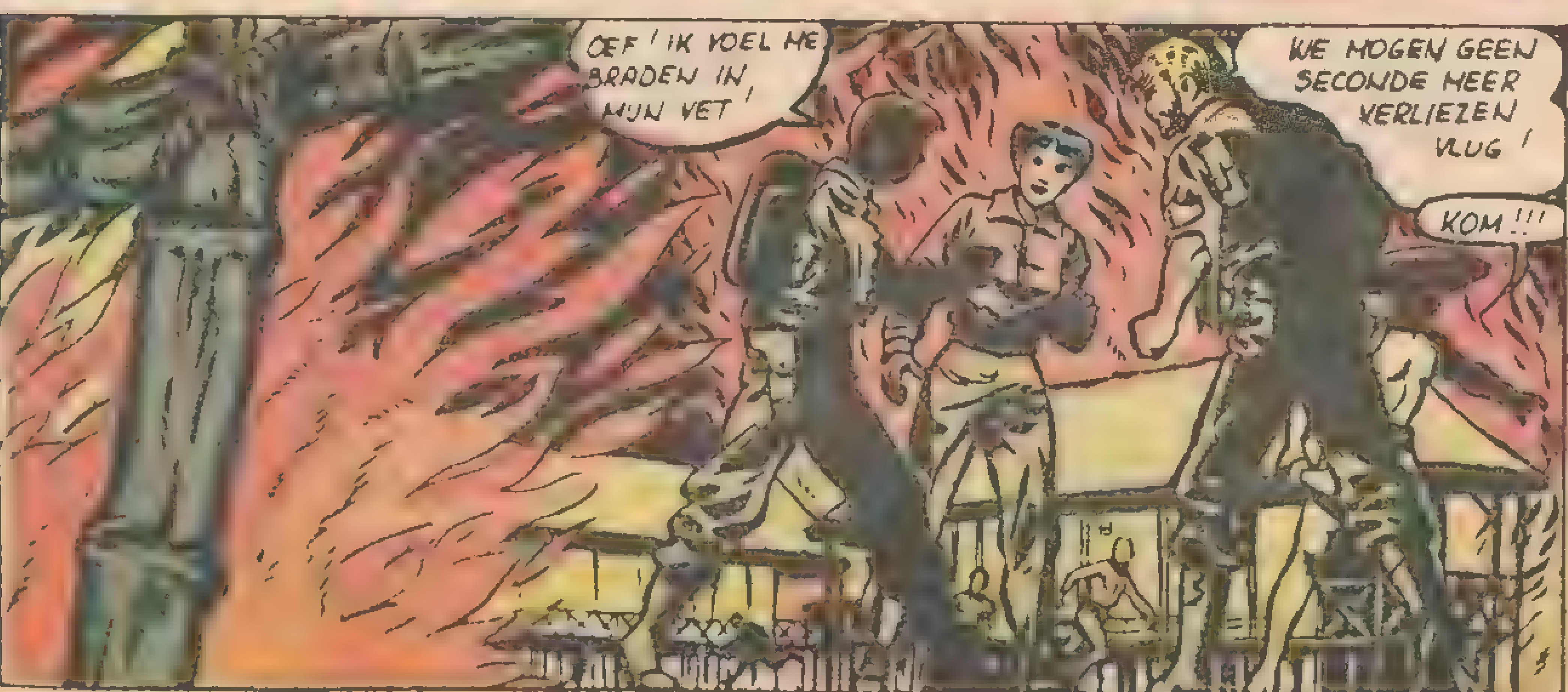

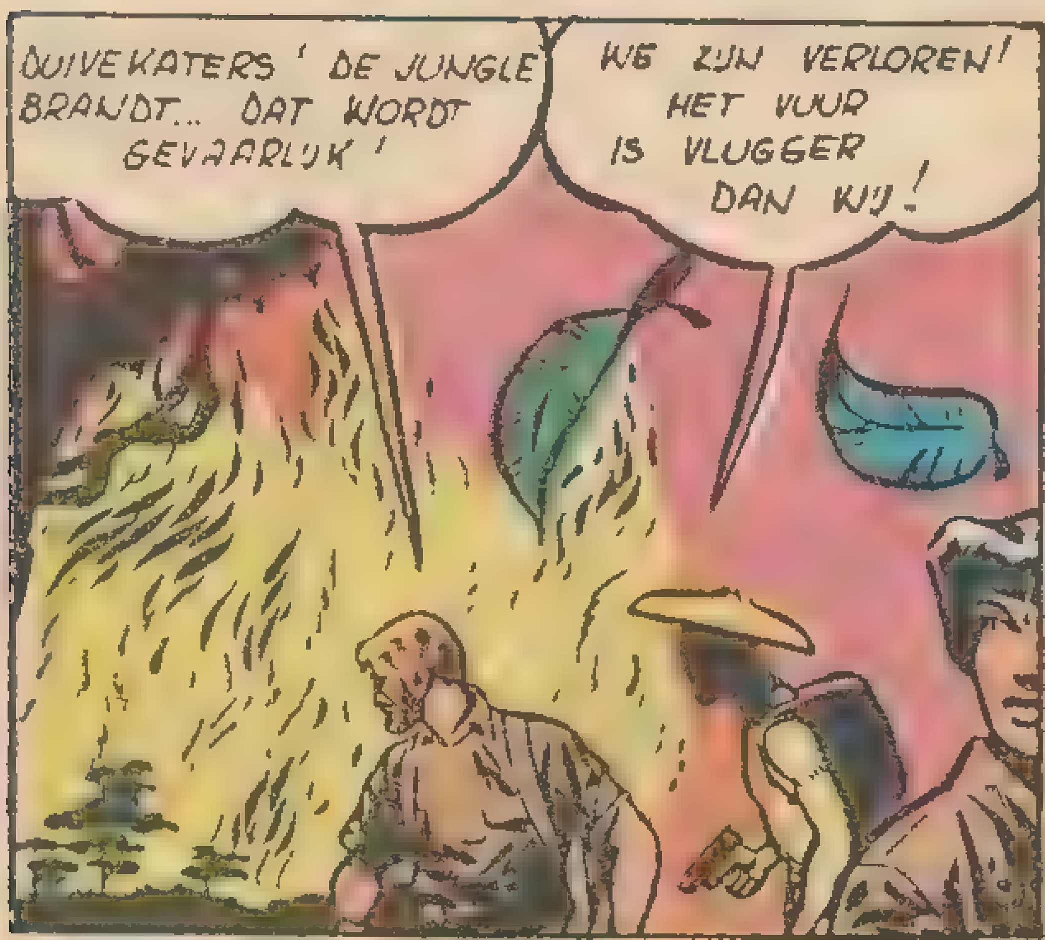

PAS OP, TAO!
WAT 'N WARBOEL!
DAAR IS DE PALISSADE! WE ZIJN GERED!

EINDELIJK ZIJN WE UIT DIT VERVLOEKTE NEST WEG!
IK DACHT DAT WE ER NIET LEVEND UIT GERAAKTEN!
WE MOETEN VLUG HIER VANDAAN. DE MOI'S ZULLEN GAUW VAN HUN SCHRIK BEKOMEN ZIJN EN DAN GEEF IK GEEN CENT MEER VOOR ONS LEVEN!

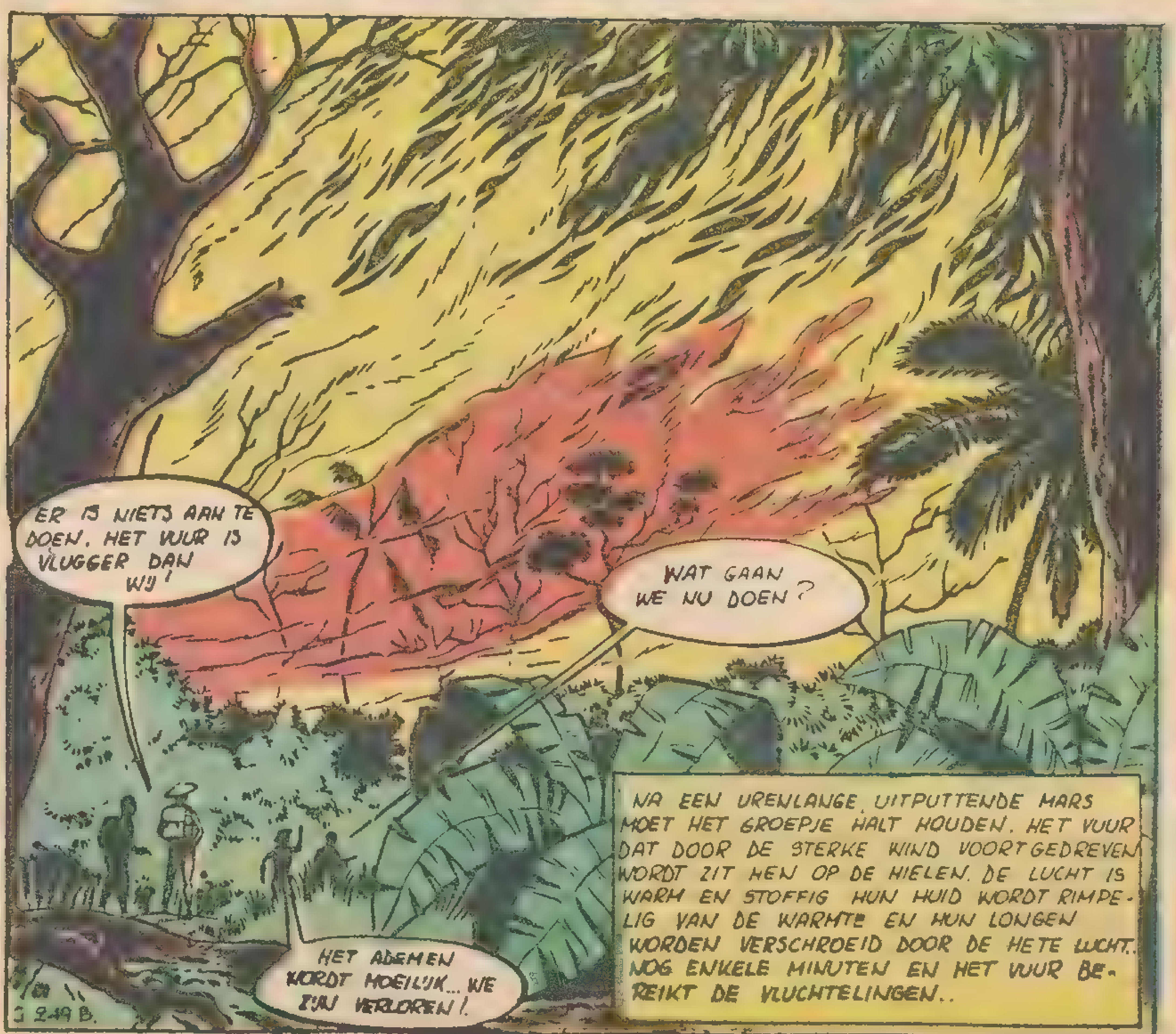

DE AMERIKANEN VERWIJDEREN ZICH VAN HET BRANDENDE DORP EN TREKKEN DE JUNGLE IN...
WE GAAN OPNIEUW IN OOST. NOORD OOSTELIJKE RICHTING.
ALS WE IN VEILIGHEID ZIJN KUNNEN WE EEN BERICHT UITZENDEN.

IK MAAK ME ONGERUST!.. DE WIND STEEKT OP EN WAAIT IN ONZE RICHTING. ALS DE BRAND IN HET DORP OP DE JUNGLE OVERSLAAT ZAL HET VUUR ONS INHALEN!..
OCH!.. DAARVOOR LOPEN WE TE VLUG!..

MAAR EEN ANDER ERNSTIG GEVAAR BEDREIGT ONZE VRIENDEN. DE VERSTERKINGEN DIE MO AANGEVRAAGD HEEFT HEBBEN HUN SPOREN GEVOLGD EN ZIJN AL DICHTBIJ.
NOG EEN TEKEN, EXCELLENTIE! DE ZAKDOEK VAN MO-SJOENG-JOENG!
O! KIJK!..
BIJ BOEDDHA! BRAND EN DICHTBIJ OOK! DAT MOETEN WE VAN DICHTBIJ BEKIJKEN... VOORUIT!
J. 249 A

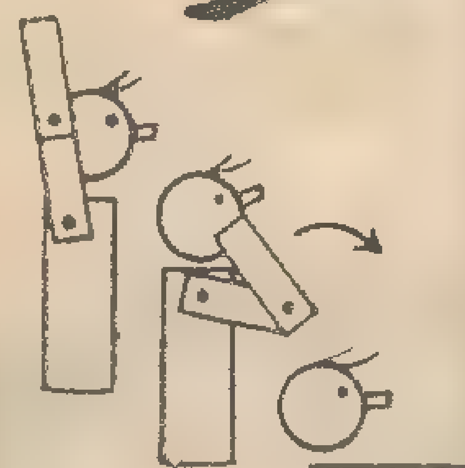

DUIVEKATERS! DE JUNGLE BRANDT... DAT WORDT GEVAARLIJK!
WE ZIJN VERLOREN! HET VUUR IS VLUGGER DAN WIJ!

WE MOETEN LOPEN WAT WE LOPEN KUNNEN OF WE VERBRANDEN LEVEND!
EN DE WIND DIE MAAR STEEDS WILDER WORDT!

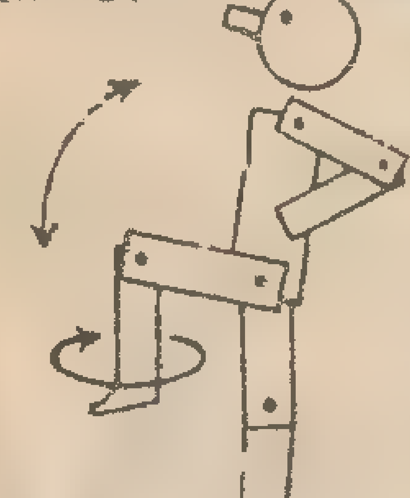

ER IS NIETS AAN TE DOEN. HET VUUR IS VLUGGER DAN WIJ!
WAT GAAN WE NU DOEN?
NA EEN URENLANGE UITPUTTENDE MARS MOET HET GROEPJE HALT HOUDEN. HET VUUR DAT DOOR DE STERKE WIND VOORTGEDREVEN WORDT ZIT HEN OP DE HIELEN. DE LUCHT IS WARM EN STOFFIG. HUN HUID WORDT RIMPELIG VAN DE WARMTE EN HUN LONGEN WORDEN VERSCHROEID DOOR DE HETE LUCHT. NOG ENKELE MINUTEN EN HET VUUR BEREIKT DE VLUCHTELINGEN..
HET ADEMEN WORDT MOEILIJK... WE ZIJN VERLOREN!
J. 249 B.

HUP ROBBEDOES

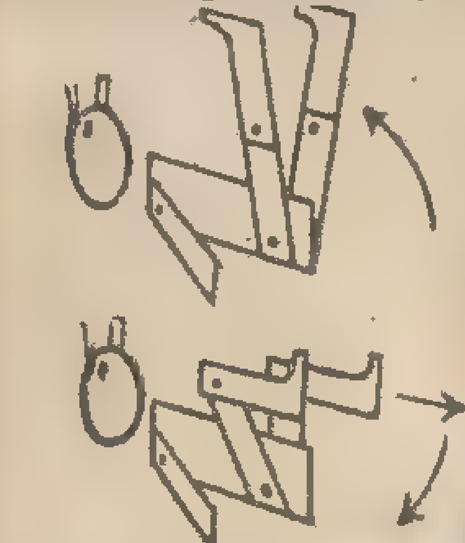
Wij beginnen de dag

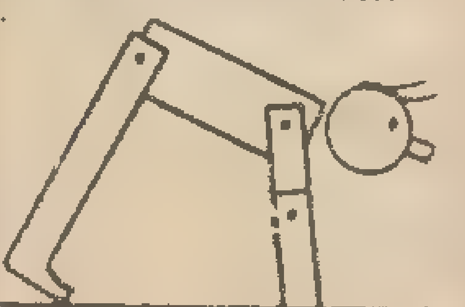
ARMEN VERTICAAL OPRICHTEN, BUIGEN, STREKKEN, NEERLATEN :- VOORARM BUIGEN MET HAND AAN SCHOUDER, ARMEN STREKKEN, HANDEN OMKEREN EN ARMEN LATEN ZAKKEN

524
KNIEËN OPRICHTEN, MET DE VOETEN DRAAIEN :- DE LINKSE (rechtse) KNIE ZO HOOG MOGELIJK BEEN LOS LATEN HANGEN EN MET DE VOETEN NAAR BINNEN DRAAIEN. KNIE LATEN ZAKKEN EN MET VOETEN NAAR BUITEN DRAAIEN.

584
OP DE RUG. GESPREIDE BENEN OPRICHTEN :- HANDEN PLAT OP DE GROND. GESPREIDE BENEN VERTICAAL OMHOOG, KNIEËN INTREKKEN, WEER STREKKEN EN LATEN ZAKKEN.

144
MET HANDEN OP DE GROND STEUNEN, ARMEN BUIGEN EN STREKKEN. ZOALS 40, MAAR LICHAAM IN VORM VAN RECHTE HOEK.

VAN HAND TOT HAND

« De aflossingsstok van hand tot hand aangeven... De aflossingsstok van hand tot hand aangeven... »

Robbedoes herhaalt deze zin als een litanie, terwijl hij rusteloos op en neer wandelt. Hij schijnt hard over iets na te denken. Plotseling blijft hij voor mij stilstaan.

— Ik meen te begrijpen, dat het aangeven de grote moeilijkheid van een aflossingswedstrijd is.

— Dat spreekt vanzelf. Niet zelden heb ik een ploeg middelmotige lopers zo'n wedstrijd zien winnen omdat ze de techniek van het aangeven beter beheersten dan hun snellere tegenstanders.

— Dat wilde ik juist weten. Onze jongens moeten er voor zorgen, dat ze op dat gebied voor niemand moeten onderdoen. Jij moet hen inwijden in de geheimen van het aangeven. Zijn er verschillende methoden bekend?

— Ik ken er vier en we kunnen gerust aannemen, dat er mettertijd nog meer zullen ingevoerd worden. Zij hebben één punt gemeen. Aangezien de lopers op een cirkelvormige baan lopen, moet de afgeloste de stok met de linkerhand aangeven en de aflosser moet hem grijpen met de rechterhand. Maar laten we het liever eens proberen.

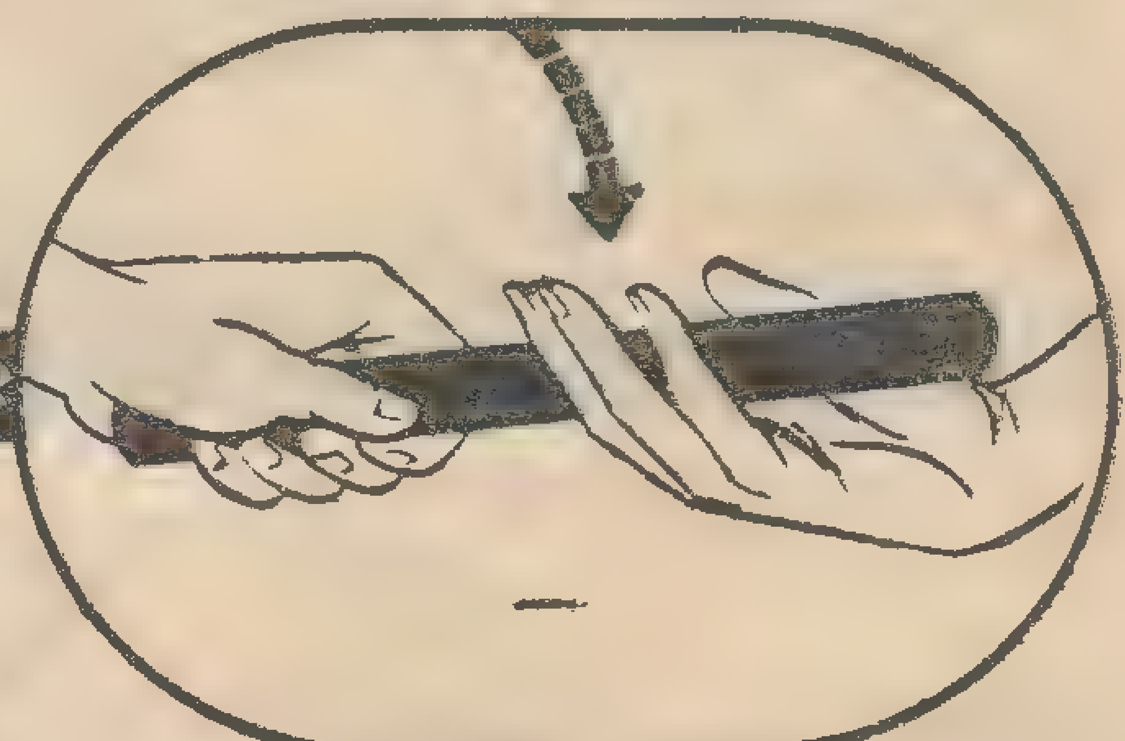
Ik leg Robbedoes goed uit wat ik van hem verwacht. Maar theorie is niet voldoende. Het is beter, dat onze jongens dadelijk aan de slag gaan.

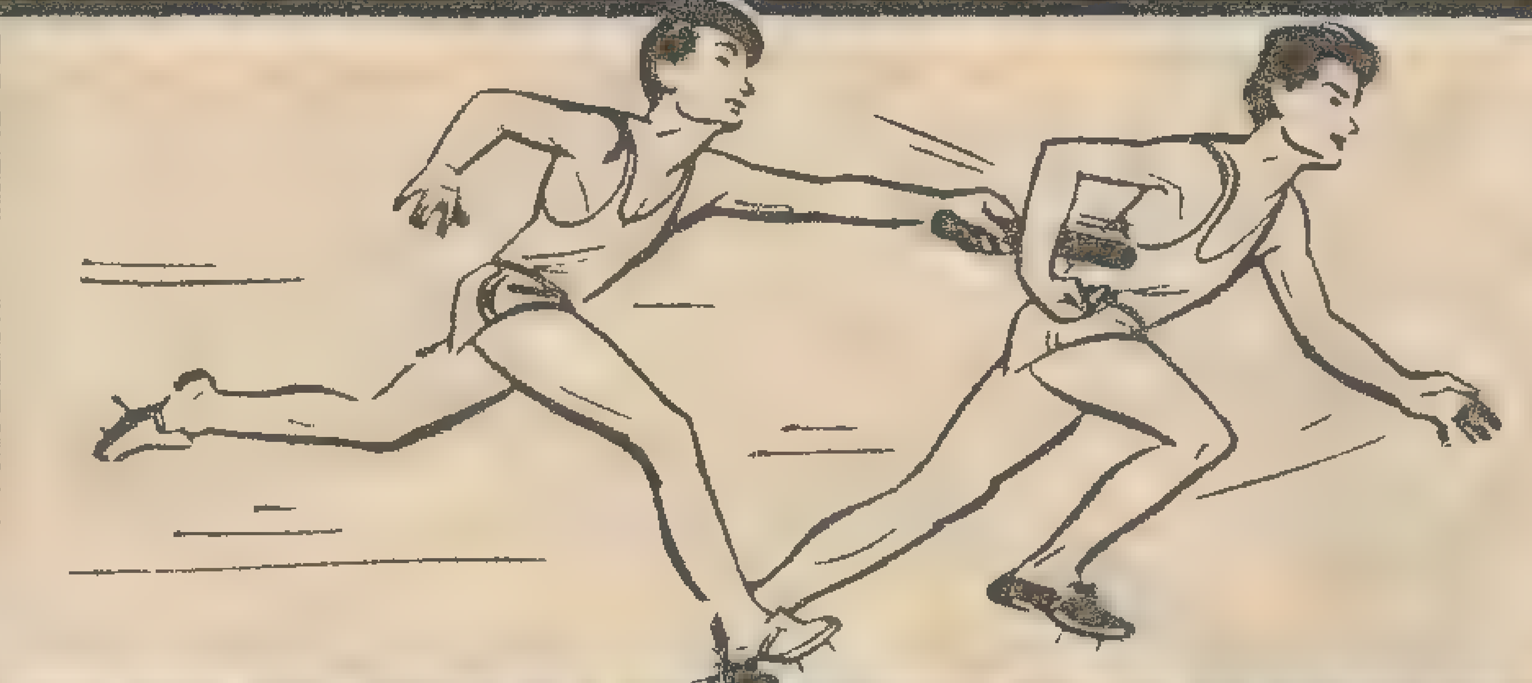

GESTREKTE ARM. DE STOK GAAT VAN ONDER NAAR BOVEN

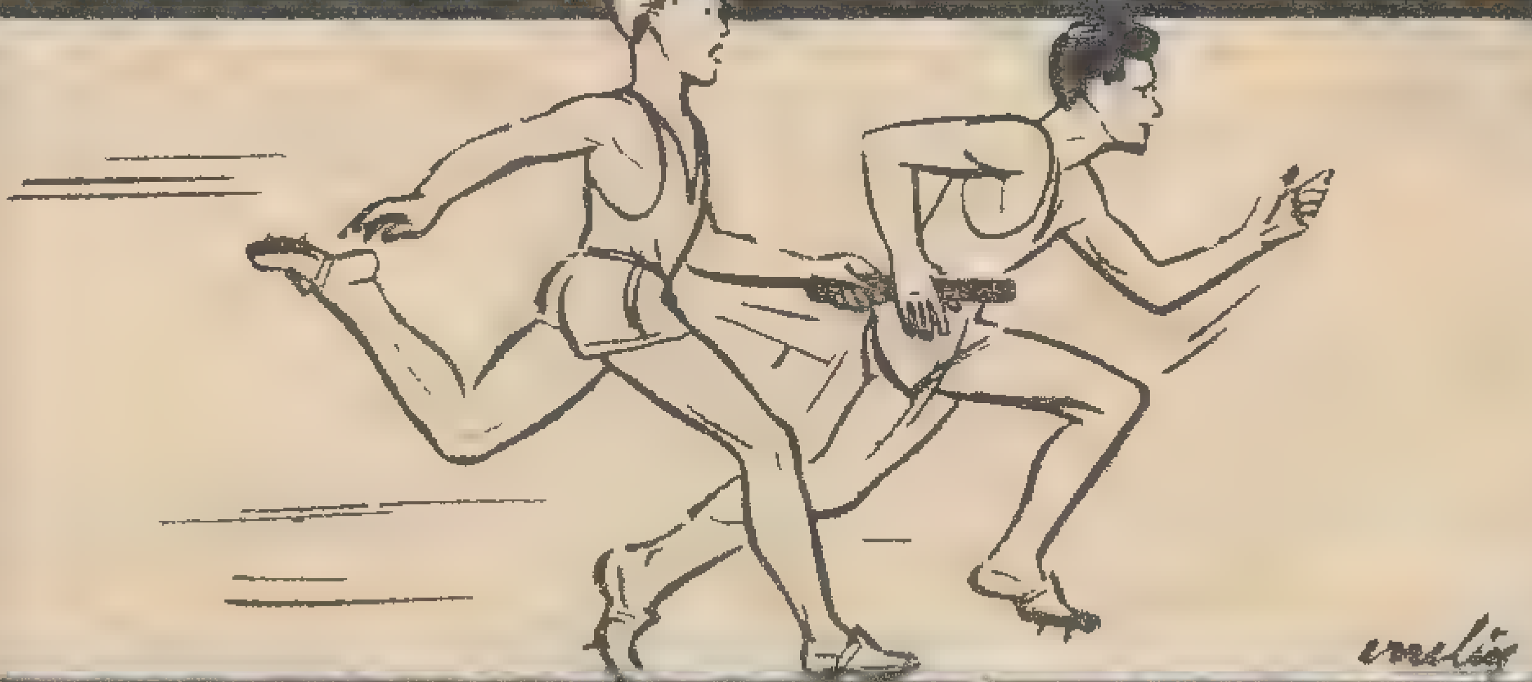

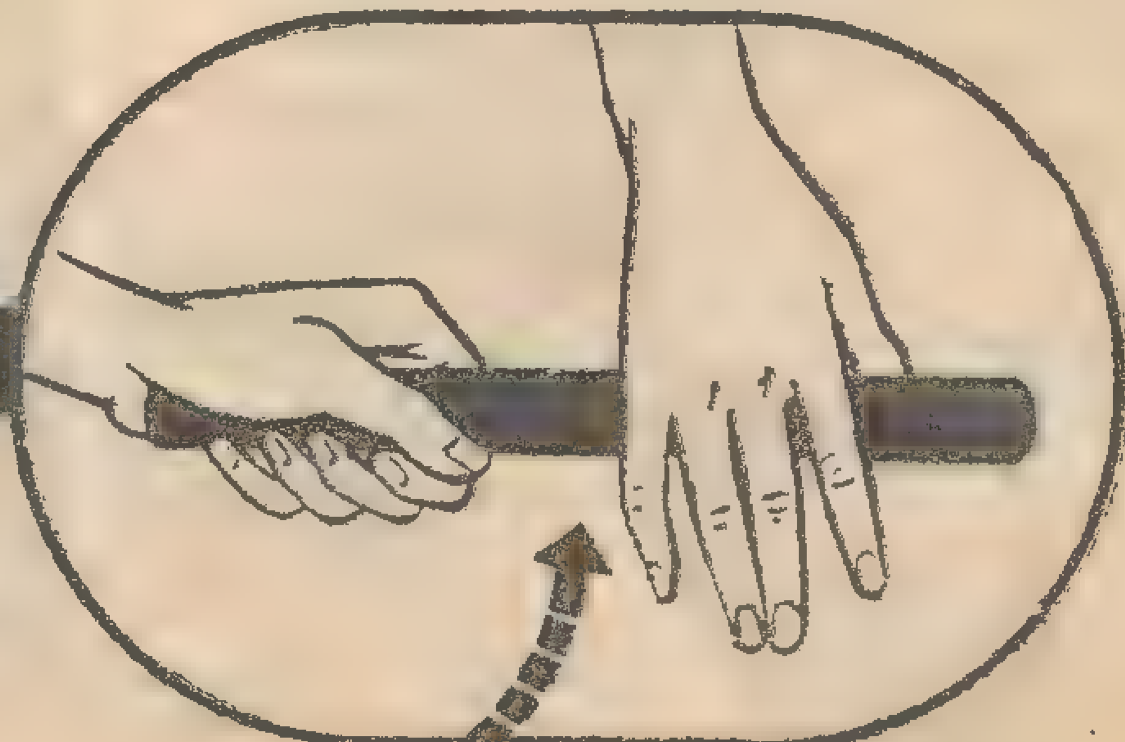
GESTREKTE ARM. DE STOK GAAT VAN BOVEN NAAR ONDER

GEBOGEN ARM. DE STOK GAAT VAN BOVEN NAAR ONDER

GEBOGEN ARM. DE STOK GAAT VAN ONDER NAAR BOVEN

FRANK.

EEN HERDER ONTDEKT NATUURGEHEIMEN

DE WARE GESCHIEDENIS van Jean-Henri Fabre

De herdersjongen Jean-Henri Fabre stormt hijgend en proestend de helling op. Rondom dartelen de geiten, rammen tegen ingebeelde vijanden in, maken dolle bokkesprongen en blijven dan ineens stokstijf staan, waarna ze zacht mekkeren en een liefkozing van hun baasje komen afbedelen.

Hun dwaasheid heeft ook hem aangestoken. Ook hij wil dansen en huppelen en stoeien.

Wanneer hij hijgend de top van de helling bereikt, strekt een eindeloos landschap zich aan zijn voeten uit, met rotsblokken hier en daar, met stukken bewerkte grond, met rosse weiland en daarboven de hoge hemelkoepel.

Blauw en rose en paars licht omfranjert de silhouetten van de bergen. Het Franse Centraal Massief, de Causses, de Cévennes rijzen groots en machtig op, links en rechts en overal waar Jean-Henri zijn bewonderende blikken ook wendt. Zonder hun naam te kennen, houdt de jongen toch van die fiere toppen, die het Heelal schijnen te bestormen.

Toch heeft hij er nog maar zelden van gedroomd, over die bergen weg te trekken en de wereld te veroveren. Terwijl hij de kudde van zijn grootmoeder bewaakt, gaat hij op een ander soort ontdekkingen uit. De geheimen van de natuur hebben zijn bizondere belangstelling gewekt. Hij zoekt nieuwe planten, speurt het leven van een insect na.

Waarom zijn sommige bladeren getand, terwijl andere toch rond of ovaalvormig zijn ? Waarom vliegen sommige insecten niet weg, al hebben ze toch vleugels ? Hoe heet dat kleine beestje met de lange voelhoorns en dat fijne blauwe bloempje ?

Ach, wat zou hij dat allemaal graag weten ! Hij brandt van ongeduld om naar school te gaan en zijn nieuwe vondsten aan de onderwijzer te laten zien. Misschien zal die er heel wat meer over weten.

Helaas ! Jean-Henri heeft geen erg geleerde onderwijzers. Hij woont te St-Léone, in het Zuiden van Frankrijk, en in die tijd kon je nog niet veel leren op school. Hij maakt dan ook dankbaar gebruik van elke gelegenheid om te leren in het grote Boek van de Natuur dat zoveel wijsheid bevat en zo prachtig geïllustreerd is voor wie aandachtig wil toekijken.

Op een van zijn wandelingen door het bos ontdekt hij rosse, paarse, gespikkelde en zwarte parasolletjes verdoken in het mos, of in een uitgeholde boomstam of tussen knoestige wortels. Sommige van die parasolletjes hebben een lange steel en wuiven zacht heen en weer in het briesje. Anderen zijn erg kortbenig en lijken op klokjes of op goudlokkige kabouters. Het zijn zeker kinderen van eenzelfde familie, maar wat een verschillende kleedjes hebben ze aan !

Dat zijn paddestoelen, vertelt de onderwijzer hem, en ze zijn veel gevaarlijker dan ze er uitzien. Want al zijn sommige heel lekker, voor de anderen moet je bizonder goed oppassen, want die zijn giftig. Maar dat schrikt hem niet af. Hij zou ze dolgraag verzamelen Hoeveel verschillende soorten zouden er wel zijn ? Aangezien in het dorp niemand hem raad kan geven, gaat hij helemaal op eigen houtje aan het werk. Al is hij nog maar tien jaar, toch is hij best in staat om hun bizondere kenmerken te onderscheiden. O nee, gemakkelijk is het niet, maar alles is mogelijk, als je een bepaald doel geduldig blijft nastreven.

Zo ontdekt Jean-Henri dan drie grote soorten. Dat hebben de geleerden voor hem ook al uitgemaakt, maar daar wist hij niets van. Later is hij erg blij, als hij te weten komt, dat hij zich niet vergist heeft. Wat hij later in boeken kon lezen over de paddestoelen, had hij zelf al ontdekt. Dat vervulde hem met vreugde en met fierheid.

Na de paddestoelen trokken andere planten en ook insecten zijn aandacht. Een groot verlangen werd in hem wakker : natuurwetenschappen studeren.

En eindelijk kan zijn droom in vervulling gaan. De vader van Jean-Henri laat zijn onvruchtbare velden braak liggen en begint met een klein café te Rodez.

Rodez is een tamelijk grote stad, die teert op een roemrijk verleden. In de oude hoofdstad van Rouergue kan Jean-Henri eindelijk de basis leggen voor een algemene ontwikkeling. Zijn verbeten wilskracht staat helemaal ten dienste van zijn schranderheid. Geen enkele gelegenheid om iets te leren laat hij onbenut. Hij studeert geschiedenis, aardrijkskunde, wiskunde. Al gaat zijn voorkeur natuurlijk naar de lessen in natuurlijke historie, toch ziet hij heel goed in, dat hij de andere kennis niet mag verwaarlozen. Zijn wandelingen zijn even zovele lessen voor hem. Hij ziet alles, tekent het op in zijn geheugen en denkt er grondig over na. 's Avonds laat hij al zijn belevenissen nog eens door zijn geest glijden. Als de leraar les geeft over mieren, over zijdewormen, over waterjuffers, dan kent hij geen rust voor hij zo'n insect gezien en bestudeerd heeft. Zo heeft elke les voor hem een diepere betekenis. De theorie groeit harmonisch met de werkelijkheid samen. Soms ontdekt hij bizonderheden, waar nog niemand aan gedacht heeft.

Helaas ! als Jean-Henri op een avond thuiskomt, zit zijn vader in sombere gedachten verzonken. Wat is er aan de hand ?

— Geldmoeilijkheden, bekent vader. En studeren is toch eigenlijk niet broodnodig... Je bent al een grote jongen en als je iets kon verdienen...

Jazeker, hij is al een grote jongen en erg moedig ook. Zijn vader zal niet vruchteloos beroep op hem doen. Vooruit dus !

De jongen knoopt enkele spulletjes in een grote doek en trekt de wijde wereld in, op zoek naar een betrekking.

Een beroep heeft hij niet, maar zijn twee stevige armen en zijn grote wilskracht zijn niet te versmaden troeven. Jean-Henri gaat van hoeve tot hoeve, van werkplaats tot werkplaats. Hij helpt mee aan de oogst, speelt voor metselaarsknecht bij een grote aannemer, helpt lichters lossen en laden. Zo leert hij het land grondig kennen en ook met de sterrenhemel wordt hij vertrouwd. Want hij slaapt niet zelden onder de blote hemel ; met zijn hoofd op zijn rugzak. Dat kan hem allemaal weinig sche-

len. Leven in de natuur is zijn grootste genot en hij bouwt intussen onverdroten zijn eigen toekomst op, om steeds meer te weten.

Zo groot is zijn drang, dat geen enkele opoffering, geen enkele ontbering hem afschrikt In een boekhandel ziet hij een werk liggen, dat hij al zo lang wil kopen. Hij schudt al zijn zakken leeg en kan nauwelijks een vreugdekreet onderdrukken. Hij heeft juist genoeg ! Heel zijn fortuin voor een boek !

Maar daarna ? Wat zal hij eten ?

Met zijn van vreugde bonzend hart, met zijn lege beurs en met zijn holle maag gaat hij weer dapper aan het werk. Binnenkort zal hij een ander boek het zijne kunnen noemen.

Hij heeft hard gestreden om zijn ouders niet tot last te zijn, maar nooit heeft hij lessen van een leraar kunnen betalen. Helemaal op eigen houtje heeft hij boekenkennis verworven, maar hij is vooral op ontdekking uitgegaan in Gods schone natuur. Dank zij zijn doorzettingsvermogen heeft hij alle struikelblokken vermeden, alle hindernissen overwonnen. Eindelijk waagt hij zijn grote kans. Hij zal meedoen aan het toelatingsexamen voor de normaalschool van Vaucluse.

Laat de bazuinen schallen, want hij wordt schitterend de eerste !... Hij stort zich hals over kop in zijn nieuwe studies en steeds weet hij de palm te veroveren. Op zijn achttiende jaar wordt hij benoemd tot onderwijzer in het college van Carpentras. Met zijn twee frank per dag zal hij het niet erg ruim hebben, maar zijn hart stroomt over van vreugde. Hij straalt blijmoedigheid uit en vestigt de aandacht van zijn leerlingen op de geestelijke rijkdommen, die elke mens veroveren kan. Zijn geluk is zo groot, dat hij het alleen niet meer dragen kan en het met een levensgezellin delen wil. Kinderen bevolken spoedig zijn huis en Jean-Henri Fabre zoekt een middel om wat meer te verdienen. Hij biedt zich aan om privaatlessen te geven. Vanzelfsprekend lessen in natuurwetenschap ? Hemeltje nee ! Zo kieskeurig is hij niet. Hij krijgt een leerling, die niet goed overweg kan met wiskunde en zijn hulp nodig heeft. Hij neemt het voorstel dadelijk aan, hoewel hij in deze stof niet gespecialiseerd is. Hij bereidt zijn lessen des te zorgvuldiger voor. Hij werkt zich zelfs zo goed in, dat hij er zelf smaak in krijgt. Zijn leerling slaagt uitstekend en ook de geïmproviseerde wiskunde-leraar legt een puik examen af.

In 1768 verkopen de Genuezen aan Frankrijk een prachtig eiland in de Middellandse Zee. Naar dit eiland, naar Corsica, richt Fabre in 1849 zijn schreden. In de hoofdstad Ajaccio, waar de wieg van Napoleon heeft gestaan, wordt hij leraar in natuurkunde.

Gedurende drie jaren geniet Fabre van de heerlijke omgeving, terwijl hij tevens faam verwerft om zijn met brio gegeven lessen In zijn vrije tijd wijdt hij zich helemaal aan zijn liefhebberijtjes : plantenleer en entomologie, insectenkunde. Vooral de entomologie boeit de jonge leraar. Als hij tot leraar in natuurwetenschappen benoemd wordt in het College van Avignon, is hij daar geestdriftig over en hij zeilt terug naar Frankrijk.

Spoedig doet hij nu zijn triomfantelijke intrede in de kring van de beroemde mannen. Hij weet een wetenschappelijke prijs te winnen en moet naar Parijs om er het lintje van het Erelegioen in ontvangst te nemen. Dit is voor hem geen reden om op zijn lauweren te rusten. Integendeel, hij zet hardnekkig zijn opzoekingen voort en overwint alle moeilijkheden. Steeds onthult hij nieuwe natuurgeheimen, maar nooit geeft hij die prijs voor hij helemaal zeker is van zijn stuk. Zijn onthullingen wekken dan ook de algemene belangstelling.

En zoals te verwachten was, moet hij nu ook vechten tegen zijn vijanden, die hem zijn roem en zijn goede naam benijden. Fabre doet afstand van zijn professoraat. Met de pen in de hand, zet hij zijn taak voort. Hij vertrekt naar Orange en ontdekt een landhuisje te Sérignan. In zijn zonnige tuin van Sérignan leeft hij temidden van zijn beste vrienden, de insecten. Die tuin wordt een soort laboratorium, waar zijn scherpe geest binnendringt in de wereld van de allerkleinste wezens.

In zijn levendige schilderachtige verhalen vertelt hij hun leven vanaf hun geboorte tot hun dood, het wel en wee van hun petieterig bestaan, hun strijd tegen hun vijanden, hun handel en wandel.

Langzaam maar zeker beklimt de herder van St.-Léons de hoogste toppen der wetenschap En steeds blijft hij even eenvoudig. Hij zoekt geen eerbetoon, maar de groten der wereld en de geleerden komen naar hem toe. Zelfs Poincarré komt hem bezoeken. Glimlachend leidt hij zijn bezoekers binnen in het wonderland der insecten. Hij hoopt met zijn eigen nog levendige vlam nieuwe brandhaarden van wetenschap aan te steken. Want hij wordt erg oud. Zijn hart is jong gebleven, maar het heeft nu al bijna negentig jaar lang geklopt en eenmaal zal het toch stilstaan. Wie zal de fakkel uit zijn handen nemen en verder dragen ?

Maar waarom heeft al zijn werk gediend ? Wat heeft hij bereikt met al zijn boeken (160) over het leven van de planten, over de insecten, over de elementaire wetenschap, over zijn « entomologische herinneringen », die bijna een hele bibliotheek vormen ?

Waarvoor ? Wel, om zichzelf en anderen de wonderen der schepping te leren kennen, om ze in dienst van de mens te stellen. De wetenschap heeft om te beginnen altijd een geestelijk nut, maar zij is ook nuttig zonder meer. Is het niet aan het werk van Fabre te danken, dat Pasteur de oorzaak van de ziekten onder de zijdewormen ontdekt heeft en door het samenstellen van serums de strijd tegen de microben heeft ingezet ?

Waarom heeft Fabre sommige eerbetuigingen van de hand gewezen ? Waarom heeft hij een weigerend antwoord gegeven toen Napoleon III hem voorstelde, goeverneur te worden van zijn zoon ? Hij wilde vrij blijven om al zijn krachten te wijden voor zijn ideaal, hij wilde door niets of door niemand gebonden zijn om zijn taak van geleerde ongehinderd te kunnen verwezenlijken. Hij was een van die mensen, die God ontdekken in de schoonheid en de orde van Zijn schepping en dit aan de wereld bekend maken in hun boeken en geschriften.

J. A.

De Leeuw van Vlaanderen

naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wik
Scenario van P. DURBIN

DE ZWARTE RUITER SCHIJNT ER ZICH GEEN REKENSCHAP VAN TE GEVEN DAT HIJ ALLEEN STAAT TEGEN EEN HELE BENDE...

LANGZAAM MAAR ZEKER NADERT DE ZWARTE RUITER MACHTELD...

ST POL HEEFT HET OPGEMERKT EN RICHT ZICH TOT HAAR BEWAKER...

DE ZWARTE RUITER STORMT VOORUIT IN DE RICHTING VAN MACHTELDS BEWAKER.

DE BEWAKER STORT DOOD TEN GRONDE EN SLEURT MET ZICH DE BEWUSTELOZE MACHTELD MEE.

MAAR DE FRANSEN PROBEREN EEN NIEUWE AANVAL OP DE ROEKELOZE VIJAND.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes Ommeganckstraat 21, Antwerpen Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan : Robbedoes Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 14 September tot einde December

VOOR NEDERLAND : Fl. 4.

VOOR BELGIE : Fr. 64.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland . Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21 Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.

Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd

Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld »

Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden

Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen

Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.

Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

— Daar zijn ze, brult Piet Kwabbernoot, terwijl hij een hele vracht knollen van zijn kruiwagen schudt. Nu maar aan het planten !

Piet wriemelt in de hoop en haalt als eerste een rakkeresjesknol boven van **LOEKIE uit Oostende.**

— Erg gevoelig, op het sentimentele af, oordeelt Snuffel. Onze rakkeresjes moesten niet altijd zo sentimenteel doen !... Dat is de reden, waarom **ZONNEBLOEM uit Roeselare** het deze keer met een eervolle vermelding moet stellen. Maar schrijven kan ze !... Terwijl Snuffel nog zo te grommen staat, heeft P. K. de knol al aan de schoot der aarde toevertrouwd.

AVONDSTEMMING

Het lof is uit. Een voor een dooft de koorknaap de kaarsen. Het wordt duister in het kerkje.

Alleen, vooraan, bij het harmonium speelt het kaarslicht nog flauwtjes tot op het gebeeldhouwd altaar.

Stil treedt een jonge priester uit de sacristie. Even knielt hij voor het Mariabeeld en gaat dan naar het harmonium. Zacht strelen zijn vingers de toetsen. Dat zet hij een « Ave Maria » in. Jubelend zweven de klanken omhoog, stijgen en dalen, als één juichkreet, recht uit de ziel van de speler, één loflied op de Moeder-maagd. Eerst een helder kabbelend beekje bruisen de klanken uit tot een waterval van geluid. Als donderslagen volgen de akkoorden elkander op om daarna over te gaan in een zwaarmoedig treurlied : één klacht van onmacht. Onrustig zoekend stijgen ze weer en dalen Allengskens verflauwen ze om rustig uit te sterven.

Een glimlach verheldert het gelaat van de priester. Een glans van vrede spreidt zich over zijn wezen. Hij dankt de Moedermaagd om de rust, die in zijn ziel is neergedaald.

Even flikkeren de kaarsen hoog op. Dan is alles duister. Enkel de godslamp houdt haar liefdewacht...

LOEKIE uit **Oostende.**

Rakkers kunnen ook sentimenteel zijn, zegt Piet triomfantelijk. Dat krijgen ze waarschijnlijk van al dat kamperen in Gods vrije natuur !... Hij zwaait met twee knollen van **BLIKSEMFLITS 27.918** uit **Arendonk** en van **LUCKY LUKE 27.531, uit St. Amandsberg !** Deze laatste wint het, omdat er veel minder taalfouten instaan, terwijl Bliksemflits een eervolle vermelding krijgt.

NACHTEGALENLIED

Stil komt de deemstering over het bos. In het kreupelhout kraakt een takje en een kleine, grauwbruine vogel fladdert omhoog. De bomen fluisteren reeds hun ritselend nachtlied.

Dan begint de nachtegaal te zingen. Eerst zacht, de klanken zijn als frisse dauwdroppels, die naar beneden sijpelen. Maar allengskens wordt dat zingen als een neerpletsende regen. Hoog klinkt en orgelt het nachtegalenlied.

Het is alof de bomen roerloos staan, in stomme bewondering.

Schoon !... zegt een late voorbijganger, schoon !...

Daarna is het stil, en donker. De bomen fluisteren voort altijd voort hun eeuwig ritsellied en hoog aan de hemel lacht de gele maan.

LUCKY LUKE uit **Sint-Amandsberg**

Van de gebroeders **PANDA 29.413** en **DE VALK** 29.402 **uit Oostende,** wint het ditmaal de oudste ! Een merkwaardig knolletje, omdat er de herfst al in wordt aangekondigd en zelfs de winter Kom, kom, Valkje, niet zo somber ! Panda's knol was levendiger, maar... veel te lang ! Anders, dergelijke droge humor mag Snuffel wel ! Een zeer verdiende eervolle vermelding !

ONZE STRATEN OP EEN REGENDAG

'k Verveelde me. Niets boeide mij en ik was misschien wel twintig keer naar de zolder gelopen. Daarna zat ik voor het raam naar de grijze lucht te staren. De wolken schoven af en aan. Er vloog een krassende kraai door de lucht. Daar nog een, en daar ook... Nu, dat was er geen. Dat was een blaadje dat van een boom gewaaid was. Het dwarrelde weg en weer, naar boven en dan langzaam naar beneden, waar het op de doorweekte grond terecht kwam.

Toen zag ik de half kale bomen, die scheef stonden in de heftige wind Overal lagen er al blaren in de straat. Die dachten zeker aan hun jong leven, toen ze nog fris en gezond aan de bomen hingen. Tussen hen had menig vogeltje zijn nest gebouwd en er zijn liedje gezongen... Ja, en nu lagen ze te sterven. De wind kwam huilend aanzetten en joeg hen nog verder.

Intussen minderde de regen wat en een troepje snaterende mussen streek op de straatstenen neer. Zij moeten nu vechten om in het leven te blijven. Ook zij dachten wel aan de voorbije tijd, toen ze eten

Zo zag Piet Wijsneus uit Assebroek Kwabbers Grootvader.

Een geducht trio uit de Far West. - Tekenknol van EL VENGADOR uit Wetteren-Overbeke.

in overvloed hadden. Dan echter kwamen jongens hun eitjes roven en nu ze geen eitjes hadden, was er geen eten! Daar kwam een man, gebogen en de kraag van zijn overjas hoog omhoog. De mussen vlogen verschrikt weg.

Het regenen begon opnieuw. Onze straat lag nu eenzaam en verlaten. Buiten woei een koude herfstwind, die iedereen huiveren deed, en binnen ronkte de rode kachel. De mistige avond viel in, er de straatstenen blonken in het licht der lantaarns.

Ja, de herfst, de tijd van mist en regen, van stilte en rijkdom aan najaarsvruchten was ingezet. Tevens de voorloper van de winter, die weer het leven van sommige vogeltjes en ook van mensen zal eisen.

Zo zweefden mijn gedachten naar de komende winter. Ik zie reeds de vogeltjes op het witte sneeuwtapijt naar hun schrale kost zoeken.

DE VALK 29.402 uit **Oostende.**

Verder zijn er nog eervolle vermeldingen voor de stoere opstelknol van **WITTAND 26.439** uit **Bredene aan Zee**, evenals voor zijn plaatsgenoot **ERIC DE NOORMAN**, die reeds met zijn eerste opstelknolletje een goede worp deed. Volhouden Eric! Ook **DE WESP** uit **Heist op de Berg** verdient ruim een eervolle vermelding voor zijn opste- en dichtknolletje. Jammer, dat hij in het eind struikelt over het rijm! Daarmee zijn we bij de dichtknollen aangeland. Enigszins met schrikken en beven plant Snuffel hier een dichterlijke bijdrage, afkomstig van **MRS. MINIVER** uit **Berchem-Antwerpen.** Is het helemaal uit eigen koker, Jenny? Niet, dat ik aan je eerlijkheid twijfel, maar je weet: andermans werk mag niet onder eigen naam worden opgezonden! Dan zijn het pikwegknollen, want met iets over of af te schrijven wordt het geen eigen werk! Zullen we het er op wagen?...

DIJN RECHT IS OUD

Gegroet, gegroet mijn Vlaanderland
Aan het stille Noordzeestrand!
Gegroet, o land van stoere helden!
O, land van blonde korenvelden
Vlaanderen, door kerels opgebouwd:
« Dijn recht is oud! »
Kon geen land u evenaren.
Eens in lange vervlogen jaren
In die glorierijke eeuwen,
Rond de vaandels van de leeuwen,
Klonk de leus voor jong en oud:
« Dijn recht is oud! »
Maar dan is de haan gaan kraaien,
Geen leeuwenvlag zou er nog waaien!
De lelie blikte trots en fier
Naar 't verscheurd zwartgeel banier!
Maar wat gij nooit vergeten zoudt:
« Dijn recht is oud! »
De Vlaamse Leeuw is toen ontwaakt.
Hij heeft vuur en vlam gebraakt.
Nooit zag een mens zo'n krijgsgeweld
En iedre Fransman werd geveld!
O Vlamingen, zo stoer en stout:
« Dijn recht is oud! »
Vrij was Vlaanderen, vrij was de Leeuw
Vergeten gevecht en krijgsgeschreeuw
De boeren bebouwden rustig hun veld
Ze oogsten weer vlas en koren en spelt
En zacht zong de wind door de bomen (in 't woud):
« Dijn recht is oud! »

MRS. MNIVER uit **Berchem-Antwerpen.**

AIPTA uit **Molenbeersel** laat op dichterlijke manier de koene Buffalo Bill nog eens over de prairie draven. Er wordt nog wat met de vorm geworsteld, maar de uitslag is bevredigend. Eervolle vermeldingen zijn er voor **MATROOS VAN DER KLEIN** uit **Botermelk** voor zijn « Angelus » en voor **OLD DEATH 30.181** uit **Gent.** De aanloop was goed de afloop minder!

BUFFALO BILL

Over de wondermooie prairie,
Rijdt een reusachtig man,
Op een prachtig-glanzende merrie,
Zo hard als hij maar kan!

't Is de beroemde Buffalo Bill,
D'Held van 't Wilde Westen.
Hij is altijd zo, dapper en stil,
Schiet ze dood, tot de leste!

Maar onverwacht wordt hij ruw overvallen,
Begroet met Indiaanse buksenknallen
Hij zal moeten verdedigen zijn eer
Dus laat zijn revolvers spreken, keer op keer
Na twee minuten is het gevecht gedaan,
Ligt voor hem menige dode Indiaan

AIPTA uit **Molenbeek**

SHEBA van de « Artevelden » uit **Destelbergen** krijgt een eervolle vermelding voor zijn versknolletje, dat... niet af is en voor zijn grapknollen. Enkele van die laatste worden geplant omdat ze goed zijn naverteld.

GOD BEHOEDE DE KONING

In een stad in Engeland wonen twee slagers vlak tegenover elkaar. Op zekere dag plaatst de één een bord boven zijn deur met het opschrift:

« Wij leveren worst aan het gehele district.

De volgende dag hangt er bij de ander een bord, waarop te lezen staat:

« Wij leveren worst door het gehele land ».

De eerste haalt daarop zijn bord weg, plaatst weer een nieuw met de mededeling:

« Wij leveren worst aan de Koning ».

De concurent blijft het antwoord niet schuldig. Hij vervangt onmiddellijk zijn bord met het opschrift:

« God behoede de Koning! »

— Vergroot uw bril sterk, grootmoeder?

— Ja, jongen...

— O, dan vraag ik liever aan moeder om een sneetje koek!

SHEBA, uit **Destelbergen.**

Eervolle vermeldingen voor hun tekenknollen verwerven **Surcouf 30.348** uit **Korbeek-Loo** (2 kn.), **Bill-West 29.504** uit **Boortmeerbeek** en de reeds eerder vermelde **Matroos van der Klein.** In potlood knolden **Jo de Karbonkel 30.380** uit **Zwijnaarde** en de schepper van « Mijn Villa »...

— Klaar of niet, uitscheiden!..

Sjarel's zware stem bast naast zijn pijp. Zijn gezicht staat op onweer. Geen wonder, nadat de radio al zo dikwijls onweer heeft aangekondigd, moest het er wel van komen! Aan alle rakkeresjes en rakkers onze uitbundige groeten. Tot volgende week!

Julie opperknollentuinbaas.
SNUFFEL.

Clubnieuws

WAAR IS TOON ?

Onze Toon is zoek. Hij is weg. Verdwenen. Ik zou er me erg bezorgd over maken, als het juist onze Toon niet was. Maar jullie kennen hem, hij is een flinke kerel en als hij zo plotseling verdwenen is, heeft hij daar zeker een ernstige reden voor gehad. Wie weet, is hij niet een of andere heldendaad aan het verrichten? Of misschien moest hij iemand een dienst bewijzen?

Dus geen zorgen. En als iemand van jullie hem soms tegenkomt — je kan nooit weten — zeg hem dan, dat heel het Robbedoeshuis met ongeduld op hem zit te wachten. Ken je zijn signalement? Och neen, ik hoef het je niet te geven, want zoals Toon is er maar één.

ROB.

OPROEPEN

Frank uit Merksem, vaste tekenaar van de F. T. C., richt een oproep tot alle rakkers (minstens 15 jaar) uit Merksem en omgeving om een plaatselijke Robbedoesclub te stichten. Activiteit: uitstapjes, opstellen, drukken, enz. Adres: Frank van Damme, C. de Jongstraat 55, Merksem.

Onze Belgische Robbedoesrakkers uit Bezet-Duitsland richten een oproep tot alle liefhebbers van opstellen, dichten en tekenen. Ze hebben een Felix Timmermans-Correspondentie-club gesticht. Brieven uit en voor België zijn portvrij als je ze stuurt aan de F. T. C., p/a s/12634 Kapitein Boumans A., 22 Co Moyenne REME, ABO, BPS. - Rakkers uit Nederland en de Koloniën moeten hun brieven frankeren en bij het adres voegen: Belgisch Bezettingsleger in Duitsland.

Alle jongens uit het Gentse en bij voorkeur van de Heirnis en omgeving, die houden van basket-ball en ping-pong, kunnen zich wenden tot de aanvoerder van de « Heirnis Globetrotters », Jean-Pierre Steyvers, Forelstraat 35, Gent.

Hallo, rakkers uit Turnhout en omstreken, laat je inschrijven in de plaatselijke Robbedoesclub van Zwarte Mustang en Sluipende Panter. Roeien voetballen, lopen, uitstapjes, fietstochten, kamperen, wedstrijden enz. Silveer de Beuker, Antwerpsesteenweg 44, Turnhout. Aanmelden schriftelijk ofwel mondeling alle dagen vanaf 5 uur.

Robbedoesclub Deurne roept rakkers tussen 6 en 14 jaar op om aan te sluiten. Inschrijven bij de clubleider, Willy Haest, Van Cortbeemdenlei 335, Deurne-Noord of bij de Secretaris, Constant Smets, Kattendijkdok 18 O. K., Antwerpen.

Paul Melchiers uit Bevere (Oud) richt een dringende oproep aan alle Robbedoesrakkers van Oudenaarde, Bevere en omstreken om een Robbedoesclub te stichten. Hoofdzakelijk athletiek, voetbal, uitstapjes. Adres: Jos. Braetstraat 41, Bevere (Oudenaarde). Alle Maandagen, Dinsdagen en Vrijdagen of per briefwisseling

ONS CLUBLEVEN

Fernand Zwartjes en zijn vrienden uit Brugge hebben een flinke, springlevende club. Ze hebben al heel wat voetbalmatches gespeeld en in hun eigen lokaal hangt een portret van Robbedoes, getekend door onze kranige Robbedoesrakker Montjé. Bravo, jongens van Brugge!

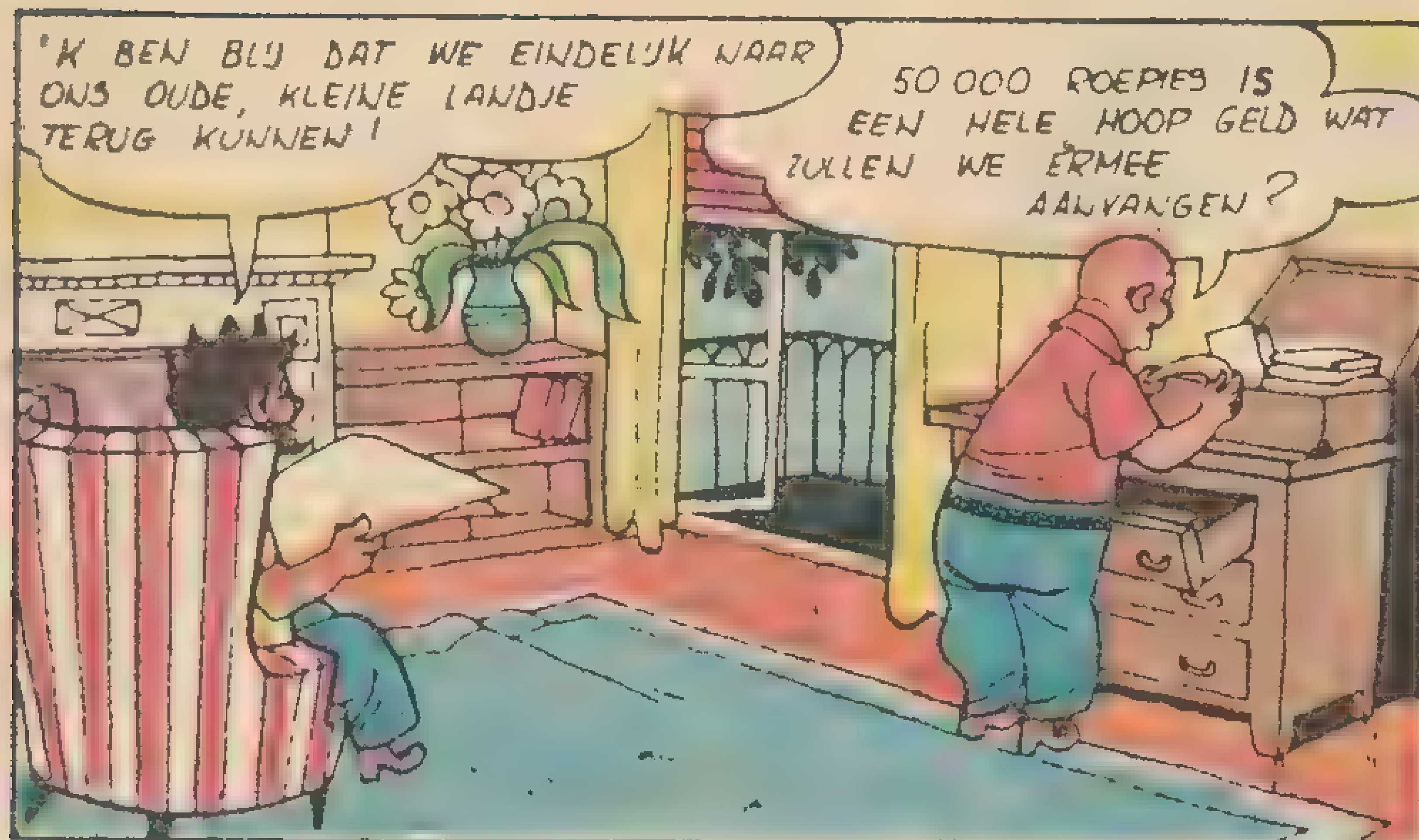
Jan Breydel uit Aalst zou graag een plaatselijke club stichten. Aparte clubkaarten heb je daarvoor niet nodig, beste rakker. De Robbedoesclubkaart is voldoende en, zoals je weet, kan je iedere week in ons lijfblad lezen, hoe je leden zo'n kaart krijgen kunnen.

Aan H9, H9, H9 uit Heist-op-den-Berg hoef ik wel niet meer te laten weten, dat hij eerst lid moet zijn van onze grote club om een plaatselijke R. C. te kunnen stichten. Ook de leden van zijn afdeling laat hij dan later inschrijven. Je naamgenoot had dus wel degelijk gelijk, hé, beste rakker.

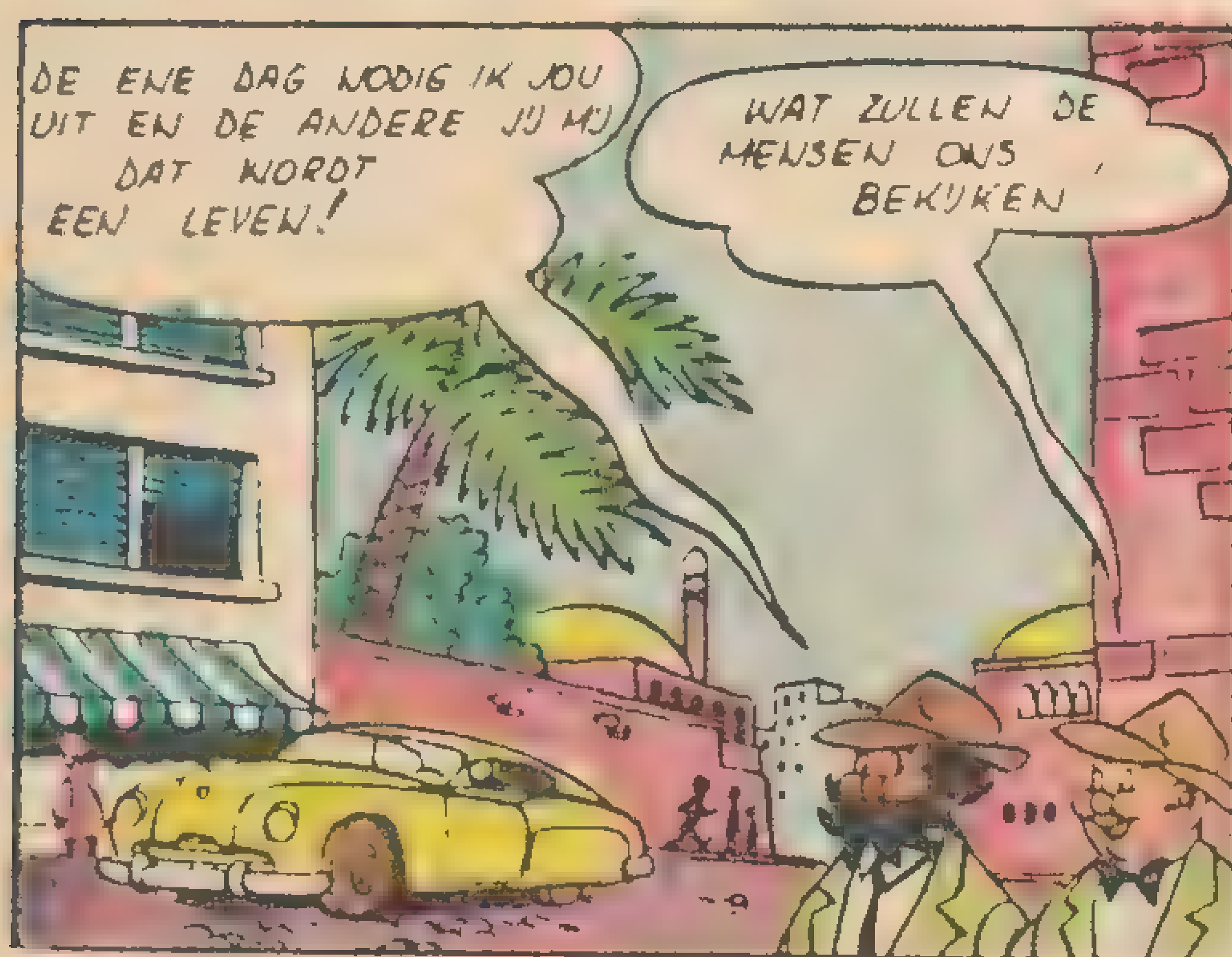
de BAARD en de KALE

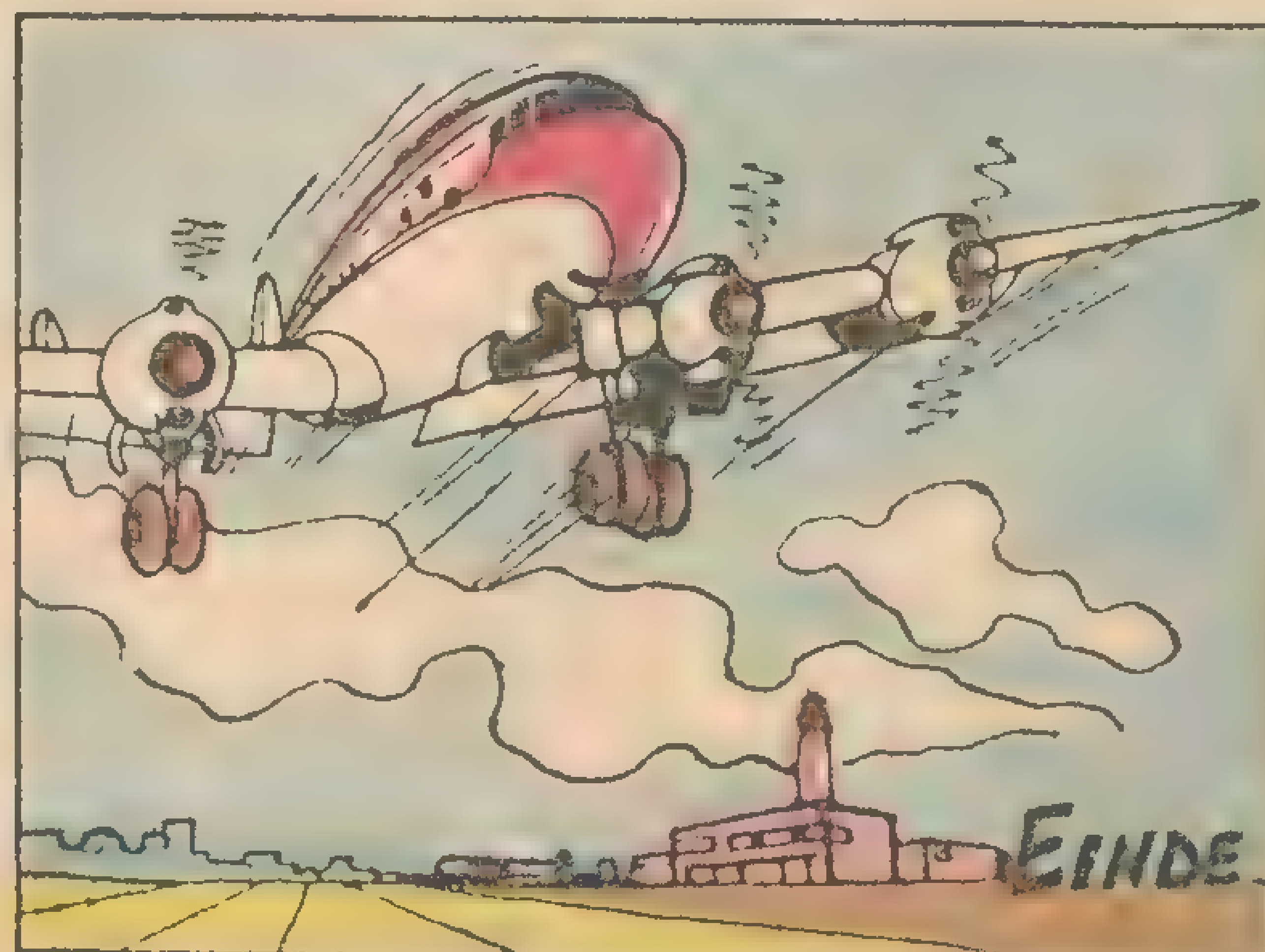

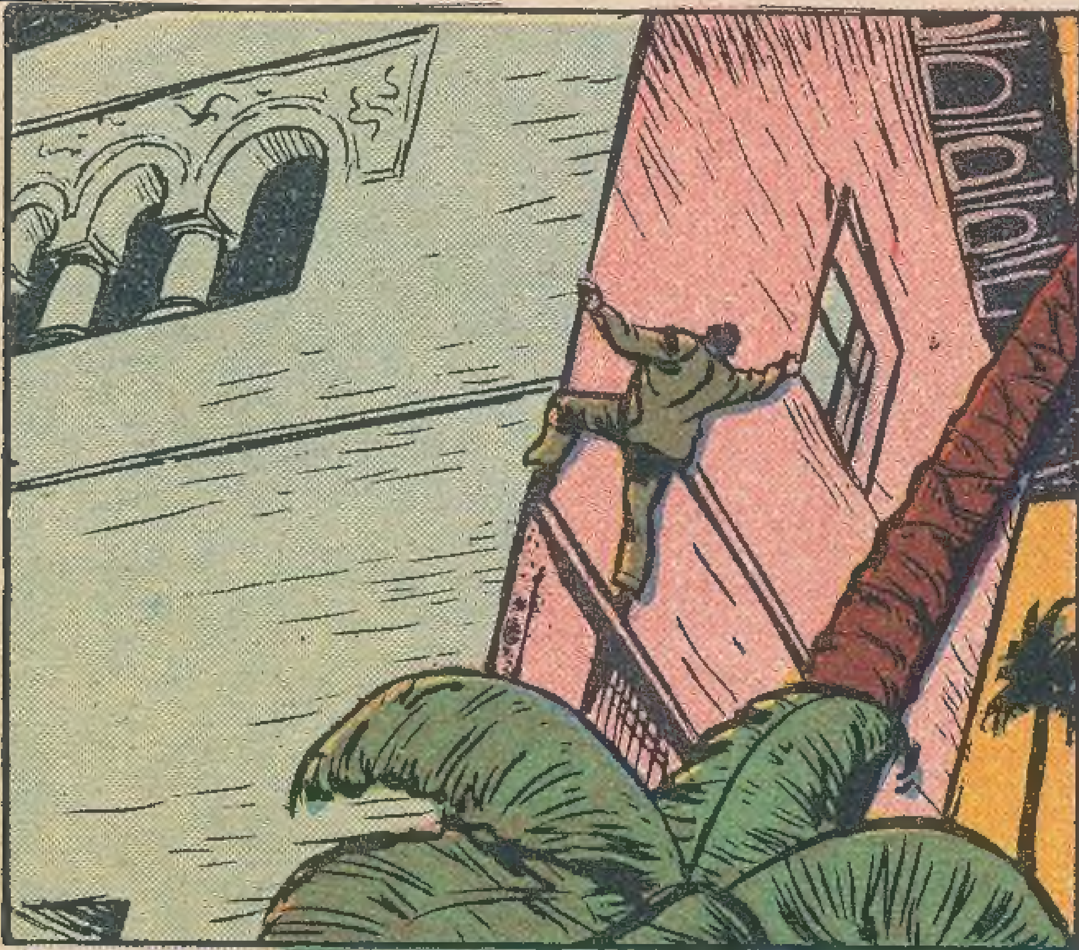
de BLAUWE SPERWER

door Sirius

ERIK HEEFT HET AAN DE STOK MET DE BANDIETEN EN LARSEN BEREIDT IETS VOOR

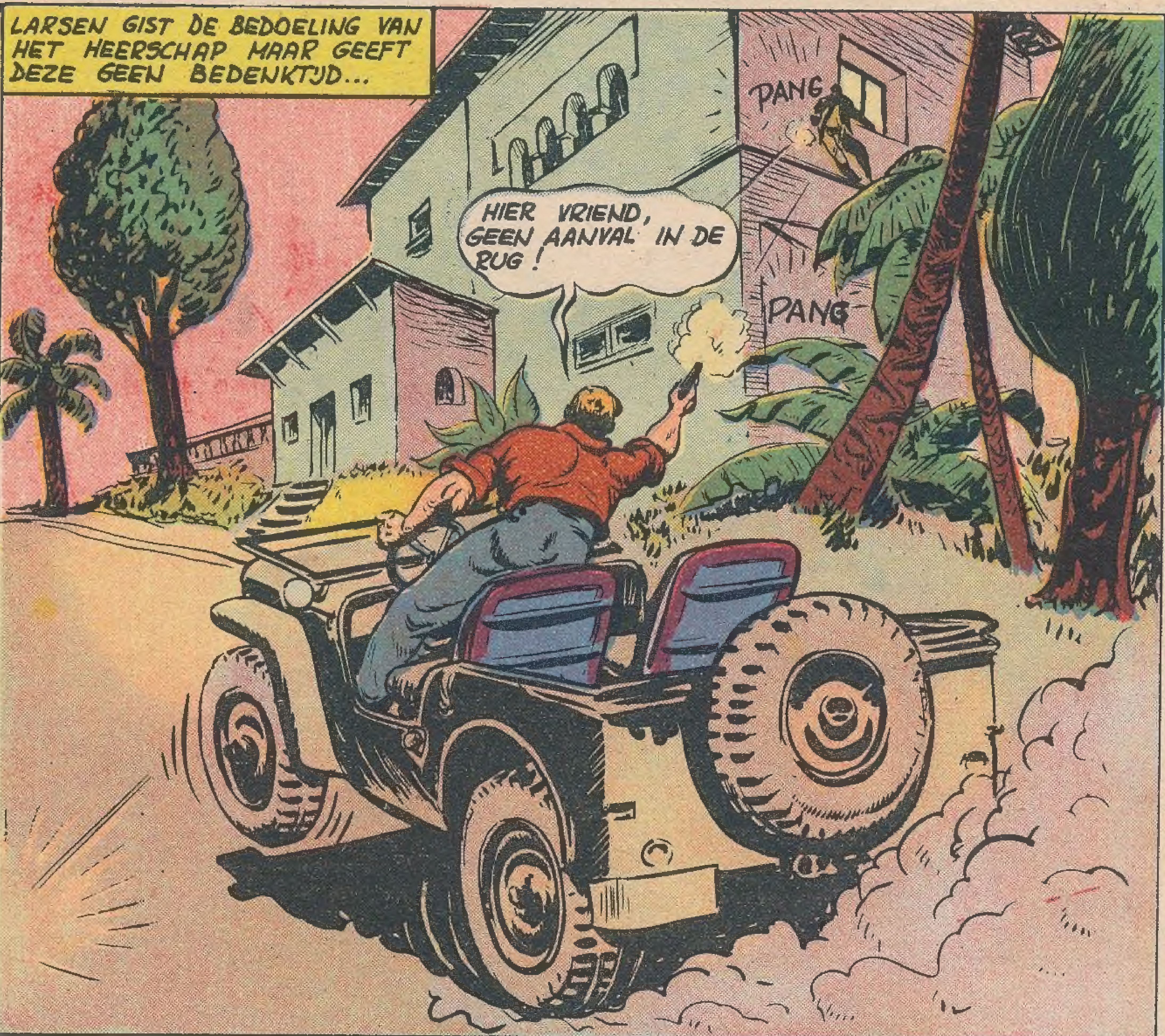
Binnen zonder kloppen

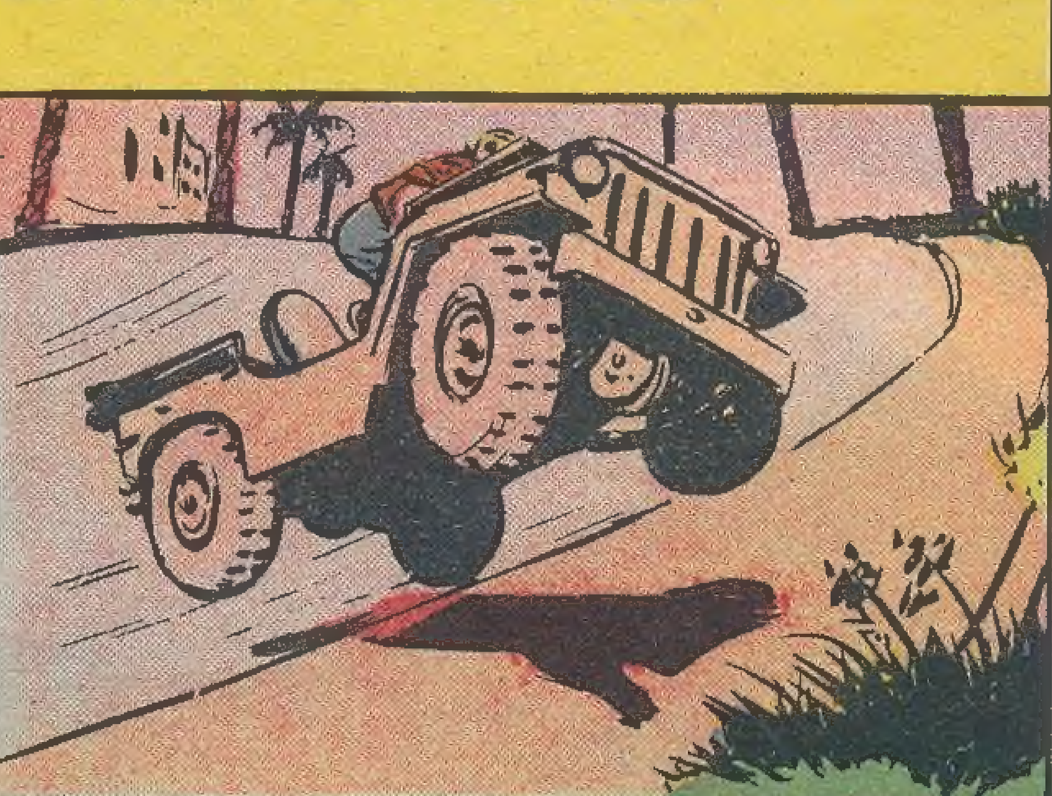

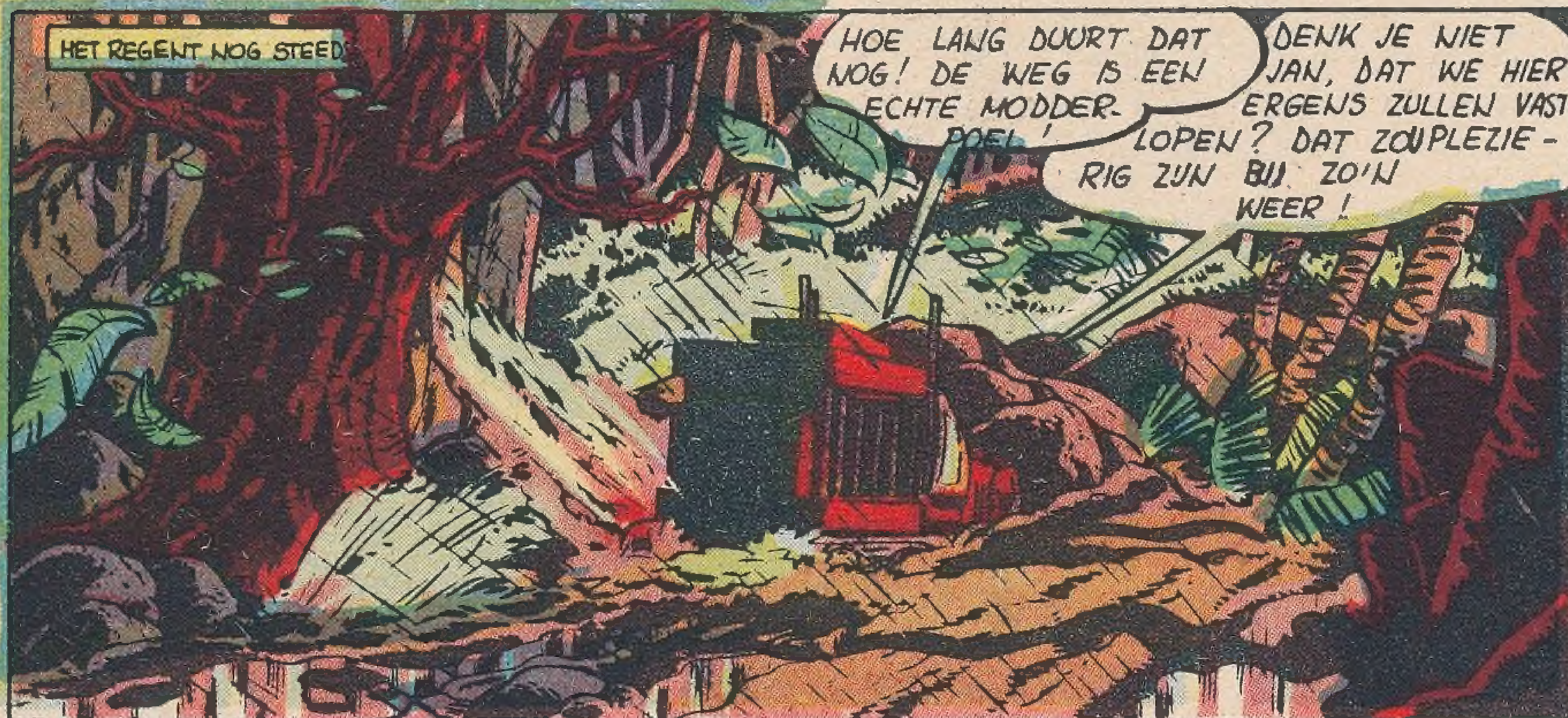

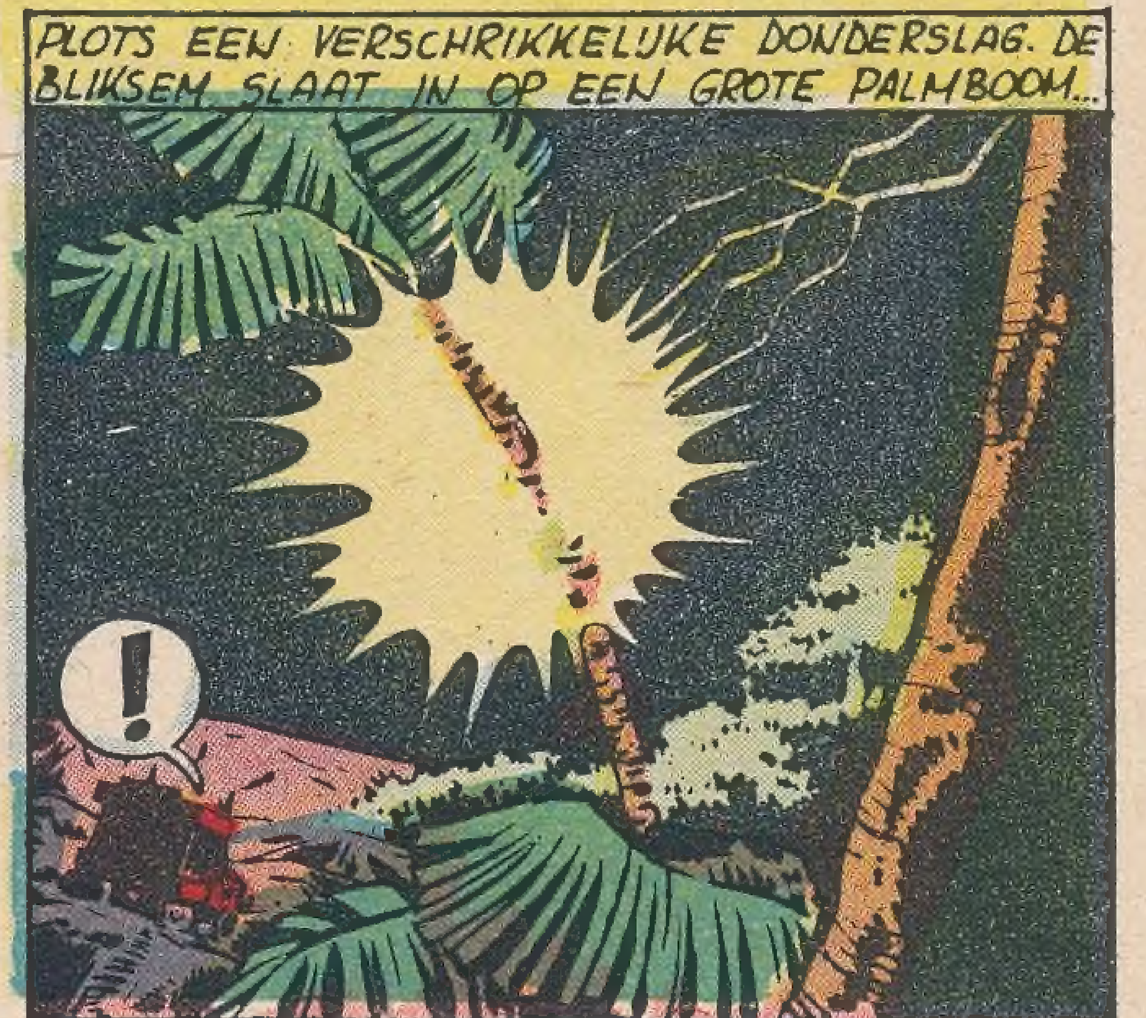

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

KORDAAT, JEFKE EN PROFESSOR BOLS VERTREKKEN MET DE RUPSWAGEN NAAR DE GROTTEN DER "VAT-FENH-LING"

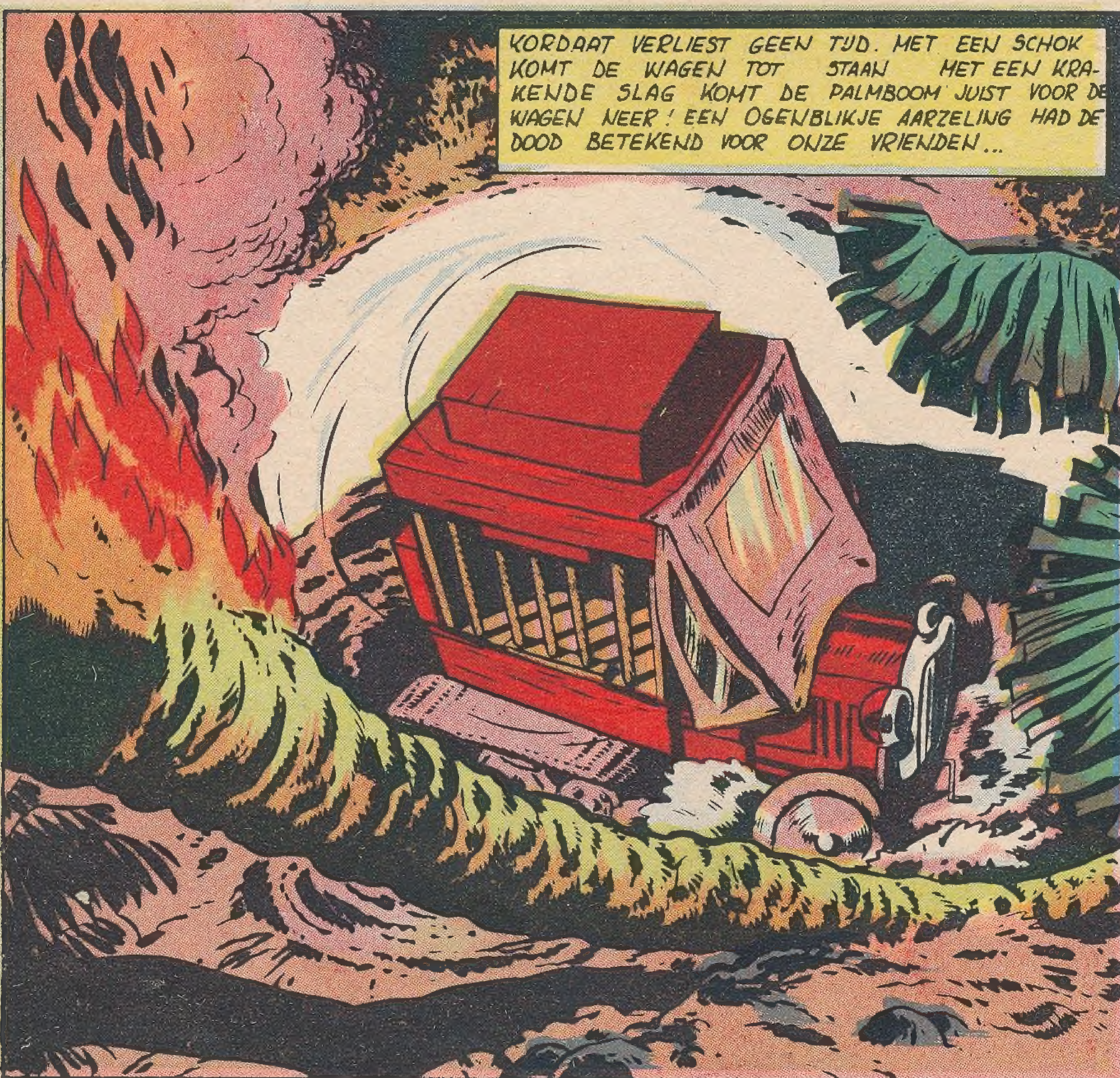

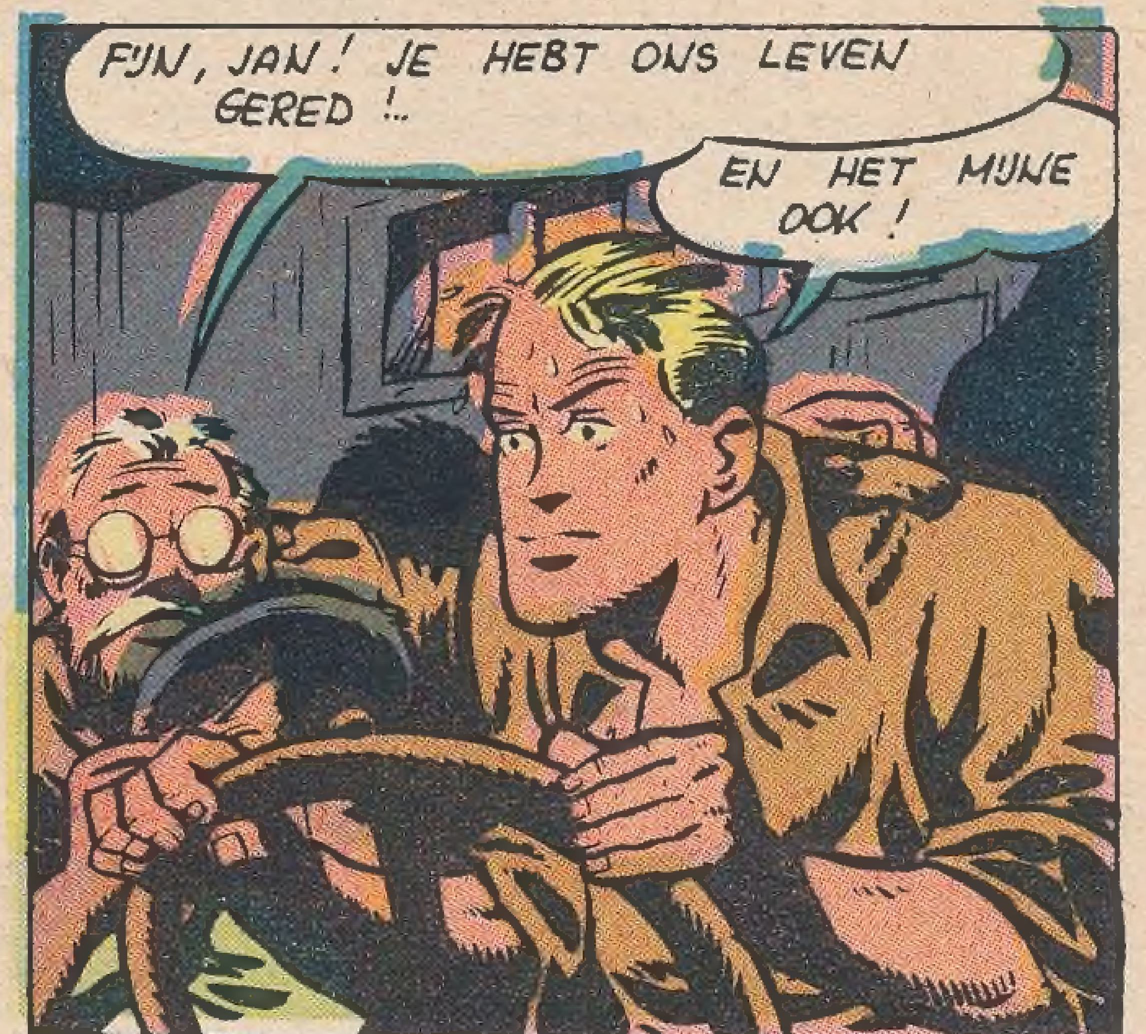

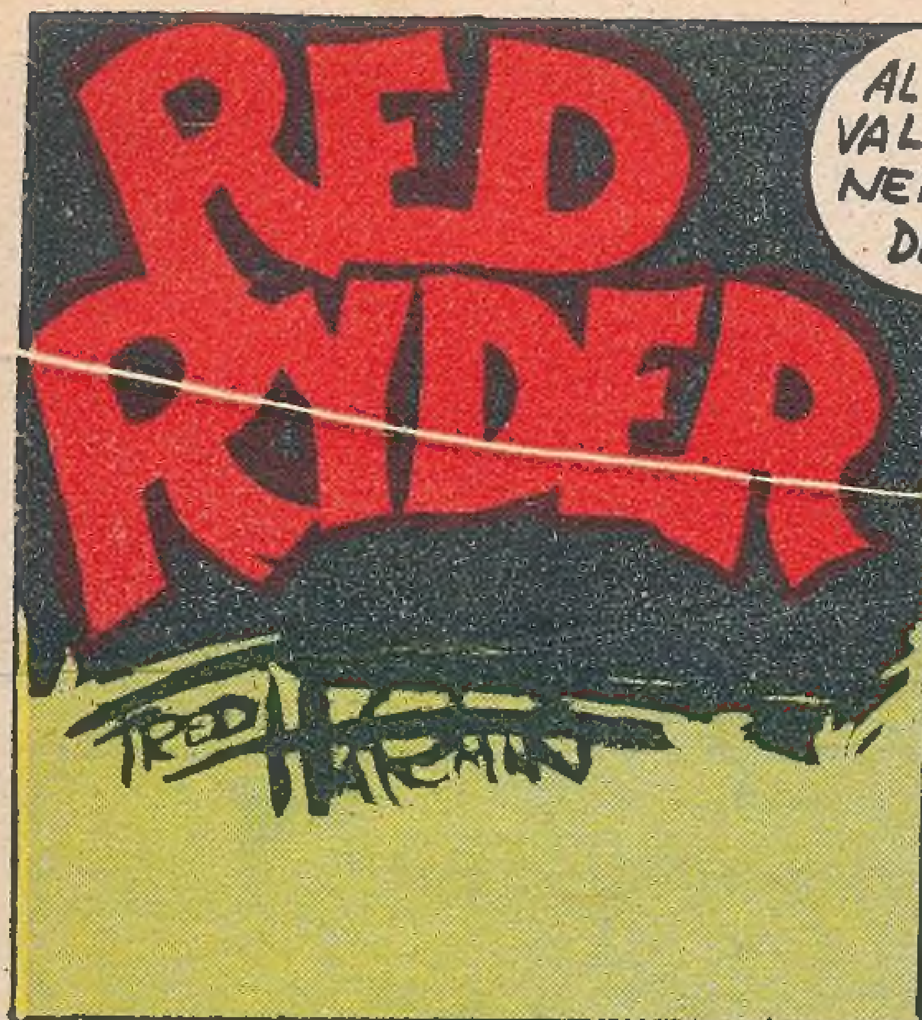

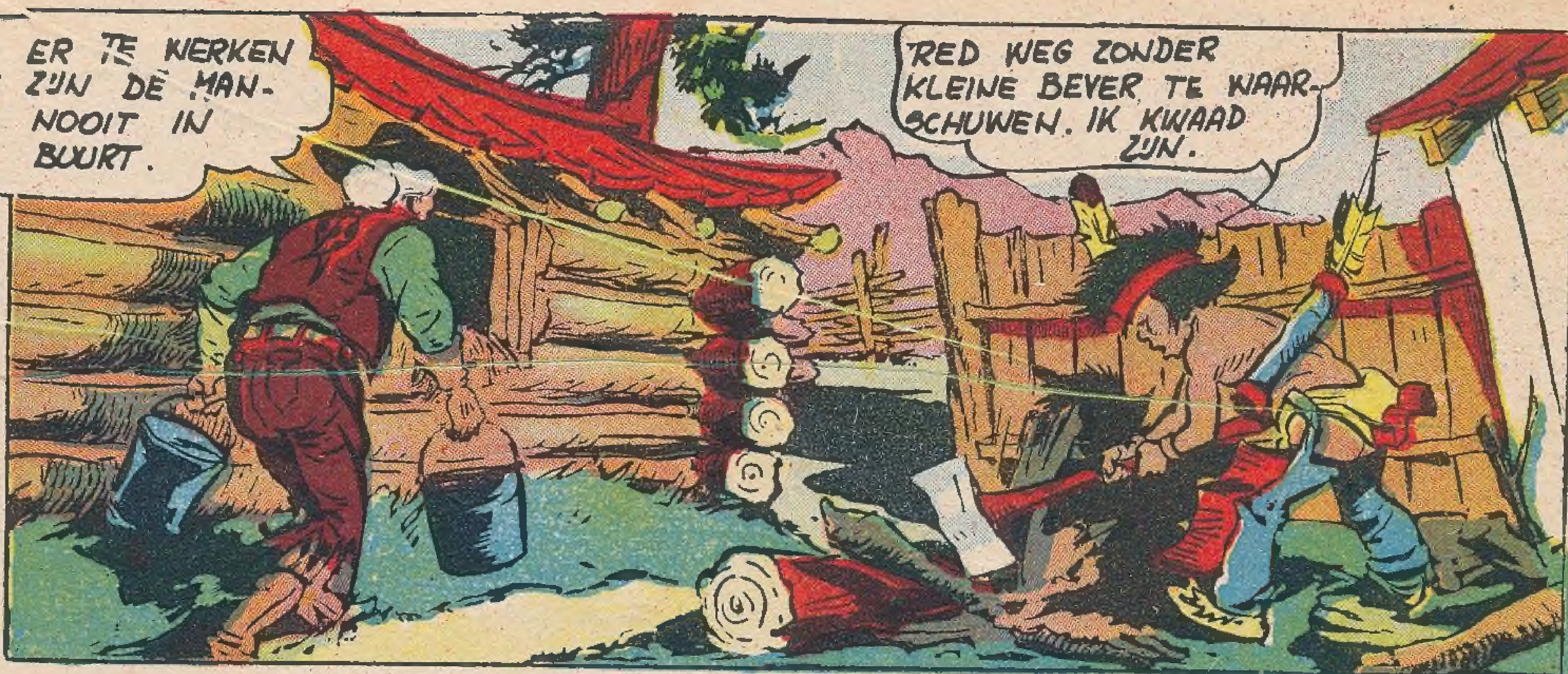

Door een gat in de muur...

In Schotland was het vijftig jaar geleden nog de gewoonte, als er iemand overleden was, de doodkist door een gat in de muur naar buiten te schuiven.

Achteraf werd het gat dan dichtgemetseld.

Is het niet veel eenvoudiger, de kist gewoon door de deur buiten te dragen? zul je vragen.

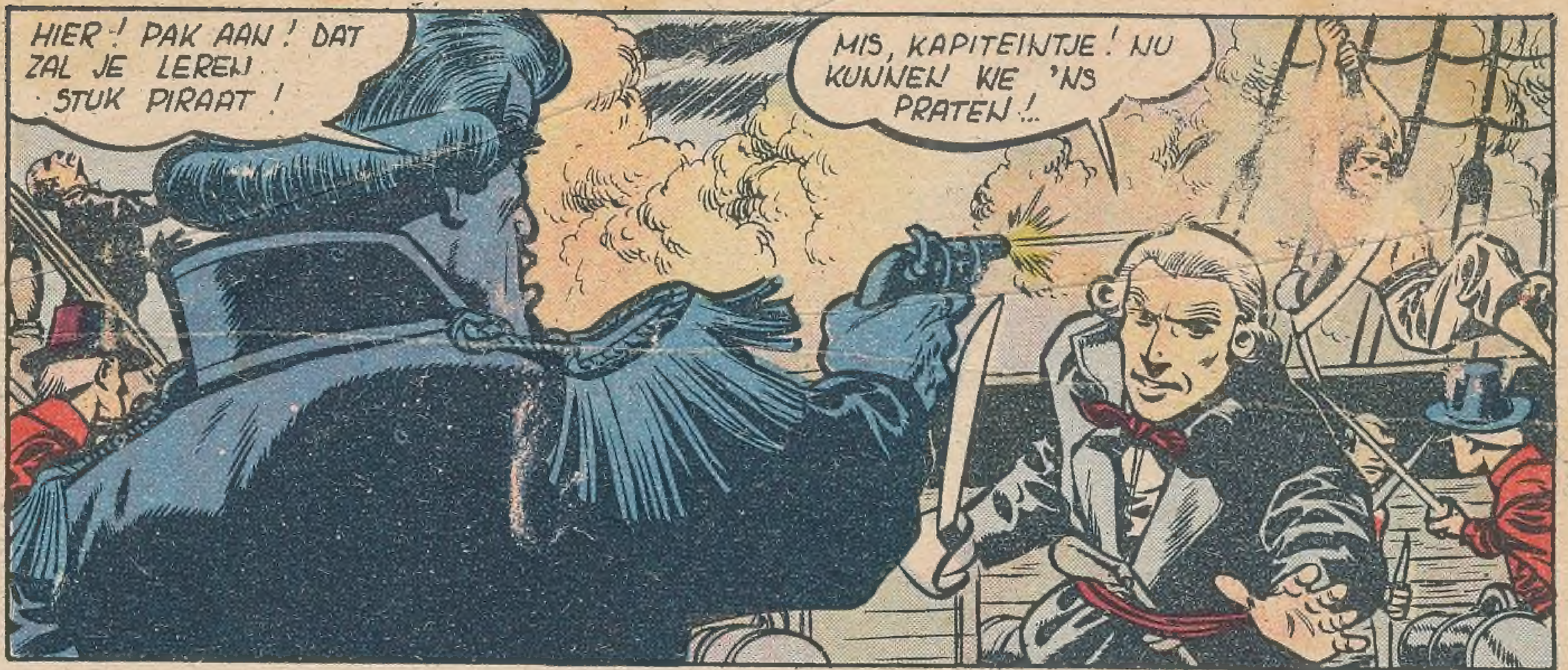
Natuurlijk, dat wisten de Schotten ook wel.

Maar ze waren toen nog erg bijgelovig en meenden, dat de ziel van de afgestorvene door het gat, waarlangs de kist het huis had verlaten, zou terugkeren en in de woning blijven rondspoken.

Daarom metselden ze het gat dicht. Op die manier kon hij het huis niet meer ingeraken.

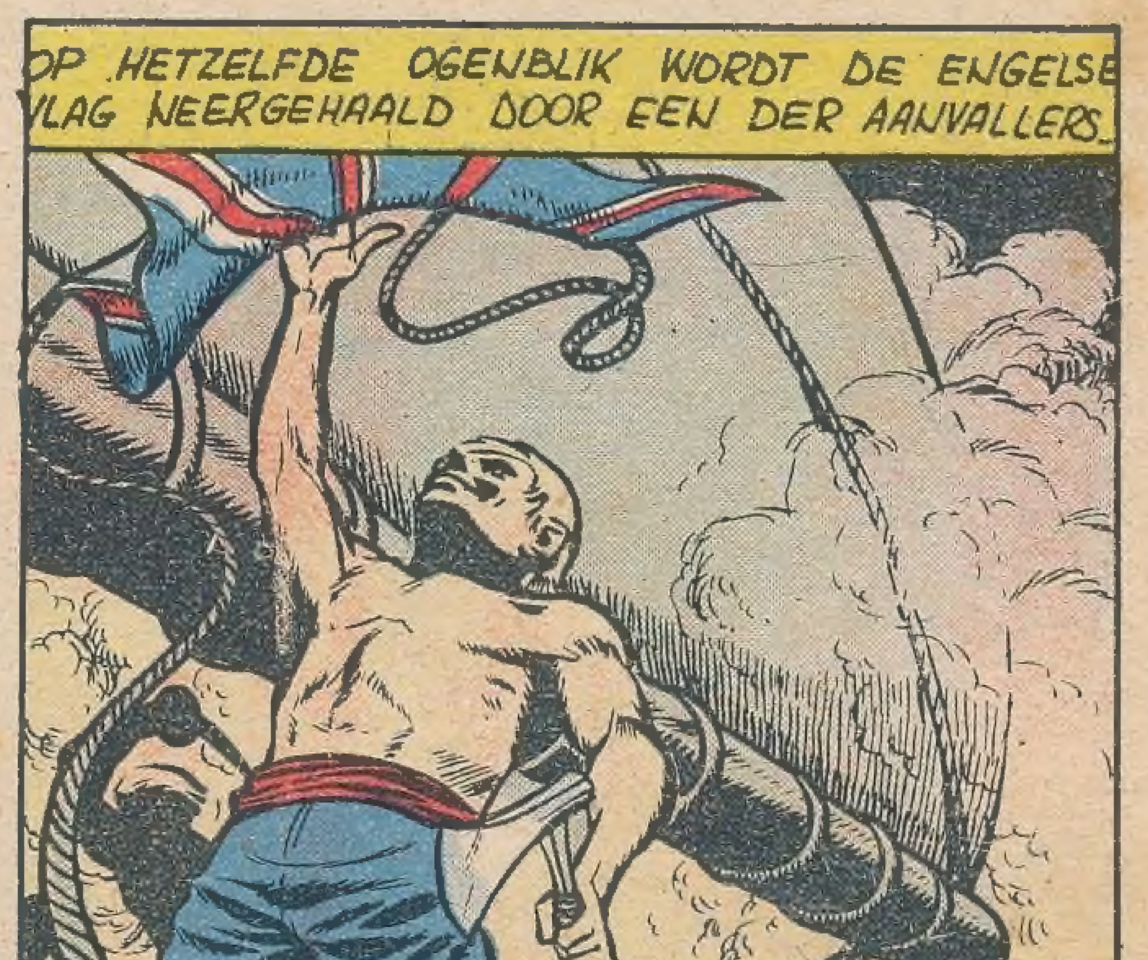
Nu is die gewoonte uitgestorven, tot grote spijt van... de metselaars.

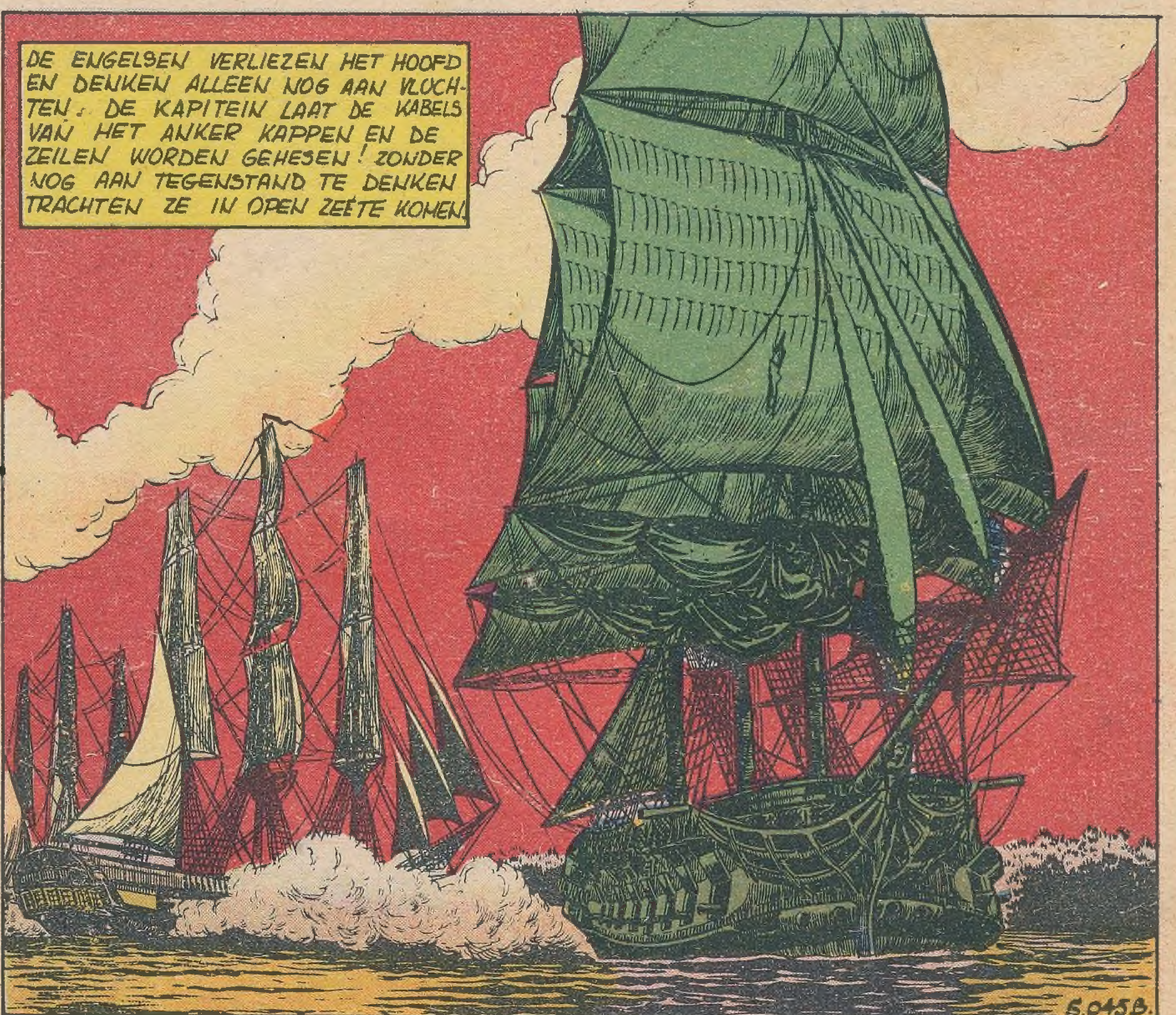

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.